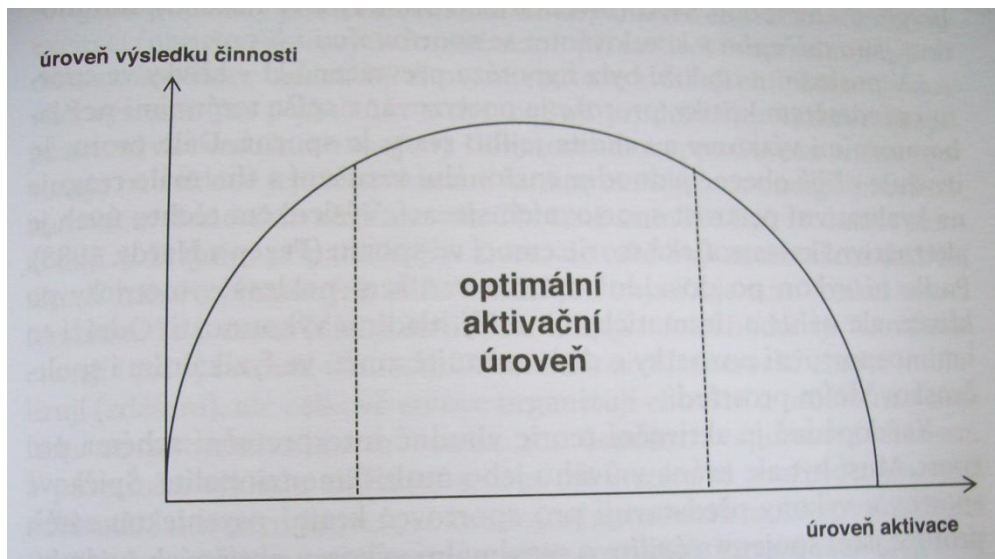

Přílohy

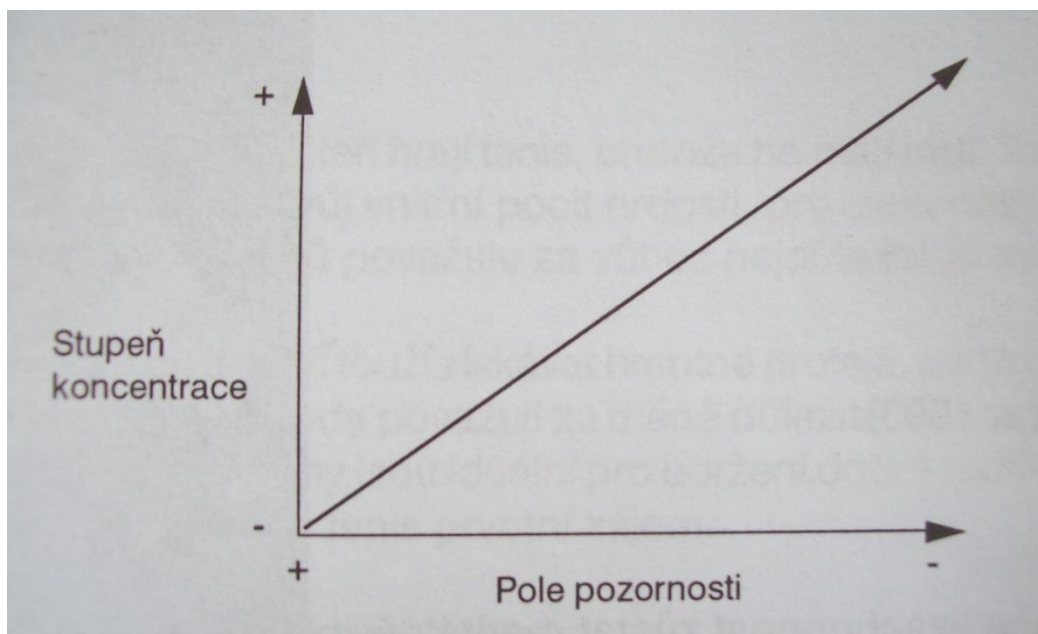
Příloha č. 1

Zdroj: Slepíčka, Hošek, Hátlová, 2011, str. 65

Obrázek 1: Znárodnění hypotézy převrácené U křivky

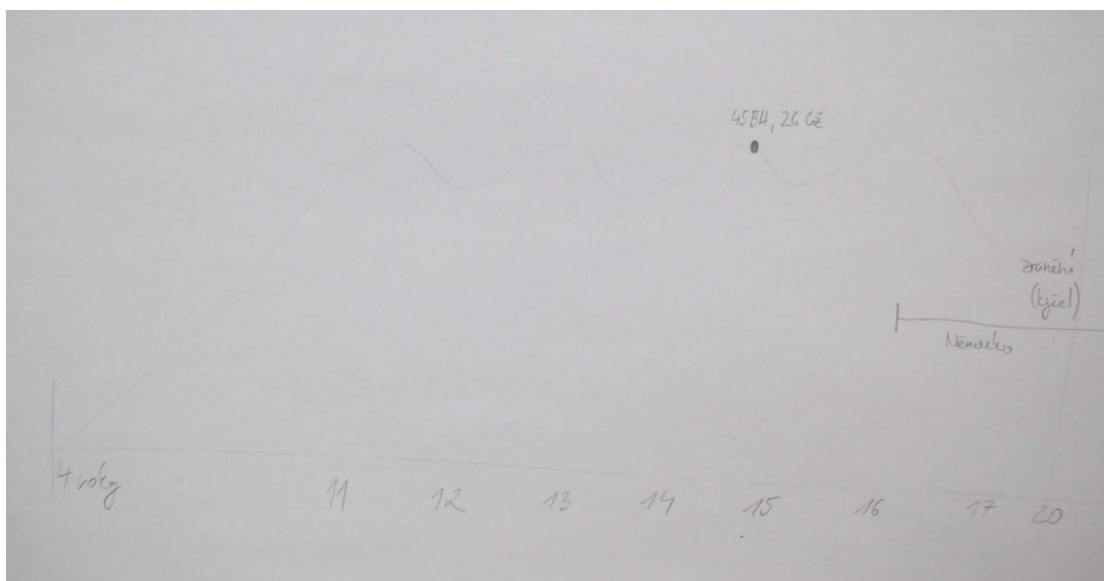
Příloha č. 2

Zdroj: Miley, Crespo, 2001, str. 112

Obrázek 2: Vztah mezi polem pozornosti a stupněm koncentrace

Příloha č. 3

Obrázek 3: Životní křivka probanda č. 1

Příloha č. 4

Doslovná transkripce narativního rozhovoru s probandem č. 1

Proband nejdříve nakreslil svou životní tenisovou křivku a poté byl instruován k vyprávění.

„Začal jsem hrát ještě ve školce, byly mi 4 roky. Ségra, která je o dva roky starší už hrála, takže jsem se k ní přidal. Chodili jsme hrát na Kladno do oddílu TK SK Kladno, kde jsme začínali s trenérem tuším F., který má s dětmi docela dobrý výsledek. Já jsem byl asi docela takovej šikovnej, si myslím, takže už mezi těmi dětmi jsem patřil mezi ty lepší. A pak jsem se, když mi bylo 8 let, tak ten F. už moc nestačil, protože ten se věnuje fakt jen malejm dětem, tak jsem začal trénovat s L., kterej si myslím mi dal hodně, co se týče šikovnosti. U toho jsem trénoval přibližně dva roky. Pak jsem nastoupil do tréninkové skupiny na Kladně, kde bylo více hráčů. Tam jsem se motal asi se 4 lepšíma klukama mezi sebou. V 9 letech už jsem začal hrát turnaje mladší žáky a předtím jsem hrál děti od 7 let.“

Ř: „Když se vrátím úplně do začátku, proč si začal vlastně hrát.“

„Vzhledem k tomu, že mi byli nějaký čtyři roky, chodil jsem do školky, tak jsem vlastní názor moc neměl. Naši mě na tenis dali, protože se jim líbil sport jako tenis. Máma nemá ráda fotbalisty a kolektivy. Ten tenis je takovej hezkej kultivovanej sport, tak asi proto. Ségra už tam chodila dva roky a asi se jí to líbilo, tak jsem se přidal.“

Ř: „Bavilo tě to?“

„Bavilo mě to, jako za celou tu dobu v podstatě co hraju jsem nikdy nehrál jinej sport a ani mě to nijak netáhlo k jinému sportu, jako že by mě to nějak nebavilo.“

Ř: „Kolikrát týdně jsi trénoval?“

„Denně.“

Ř: „Už odmalicka?“

„To ne, já si myslím že tak určitě minimálně 2x týdně, takhle od malička, protože naši chtěli aby to za něco stálo, když už tam takhle chodím. Takže určitě dvakrát týdně, ale možná i vícrát. A potom od nějakých deseti, kdy jsem začal hrát turnaje, tak už jsem v podstatě celý den trávil na kurtech, kdy jsem přišel ze školy a šel jsem na trénink a byl jsem tam do večera, celou dobu jsme hráli.“

Ř: „Takže jsi měl kamarády hlavně na tenise více než ve škole?“

„Tak určitě.“

Ř: „A do školy jsi chodil do nějaké sportovní, nebo do normální?“

„Na základku jsem chodil normální a pak jsem šel na sportovní osmileté gymnázium do Kladna. Kam jsem chodil vlastně až do, nebo tu školu jsem si vybral proto, že to byl jedinej sportovní gympl osmiletý, ale bohužel tenis nebyl kmenovej sport, čili to domnění, že mi tam budou vycházet vstříc, protože to je sportovní škola, se úplně nepotkalo, takže když jsem potřeboval odjet na nějaké soustředění, nebo když jsem si potřeboval dřív dodělat známky, tak s tím byly problémy. Navíc ta úroveň té školy šla od desíti k pěti, takže jsem vlastně z prváku přestoupil do druháku na všeobecný gymnázium Kladno, který má docela slušnou reputaci, a taky do osmiletý třídy jsem nastoupil. No a tam mi paradoxně vycházeli vstříc víc než na tom sportovním gymplu.“

Ř: „Takže docházka nebyl problém?“

„Vždycky jsem měl nejvíce zameškaných hodin ze třídy, ale známky jsem měl dobrý. Jako s nějakou výukou jsem problém neměl. Nejsem úplně přírodovědný typ, tudíž chemie, fyzika mi úplně nešla, ale to nebylo kvůli tenisu, že mi to moc nešlo. Potom jsem měl i individuální rozvrh, to jsem měl ráno nebo dopoledne trénink.“

Ř: „Když jsi byl mladší měl jsi nějaký cíl, například chci být na konci roku tady a tady, nebo domlouval jsi se s trenérem na tomto nějak?“

„No ano, v podstatě to bylo v rámci toho tréninku, kdy jsme si vždycky na začátku sezóny stanovili nějaký cíl a protože už od mladších žáků jsem začínal na nějakých 30 bodech, 25 bodech, tak vždycky jsem měl cíl posunout se o jeden více. Když jsem měl 25, tak jsem si řekl, nebo domluvili jsme se, že by bylo dobrý na konci sezony mít aspoň zase 30b.“

Ř: „Takže jsi asi hodně vyhrával, bavilo tě to kvůli tomu?“

„Hmm.“

Ř: „Co vztahy v klubu, jaké to bylo, když si přestupoval od jednoho trenéra ke druhému.“

„Od L. jsem odešel, nebo přestal jsem u něj hrát, protože byl sice jako trenér dobrej hodně toho naučil ale nebyl moc dobrej jako člověk, vznětlivej na kurtě a tak, a já prostě abych tam v nějakých jedenácti letech koukal jak trenér vystřeluje míčky a řve na mě, tak to nebylo úplně ideální. A potom na tom Kladně v těch tréninkových skupinách tam to bylo, ten kladenskej oddíl to je kapitola sama o sobě, kdy to je takové město ve městě. Kde se neustále měnilo vedení, a problém byl, že to je městskej klub a že to patří městu a teď tam chtěli mít svůj vlastní klub. Takže hrozné problémy s vedením. Nicméně jako parta lidí tam byla dobrá, se známe od malička s nima.“

Ř: „Co tě motivovalo nejvíce, ty samotný, rodiče, trenér, nebo to byl souhrn všeho?“

„Asi souhrn všeho si myslím, já jsem nikdy neměl dostatek sebevědomí na to, abych sám sebe nějak agresivně motivoval. Ale líbilo se mi prostě bejt dobrej, hezky to hrát a vyhrávat na těch turnajích. A udržet se v takové té užší špičce, to bylo na tom fajn.“

Ř: „Takže jakoby ochuzení z toho, že nemůžeš jít ven s kamarádama, to jsi..“

„To jsem nikdy neměl, je zvláštní když se o tom baví člověk dneska, je spousta lidí říká jak měli úžasný dětství jak chodili po škole ven z kámošema a tak. Ale to já jsem v podstatě nikdy nezažil, a lečjak toho nelituju, to dětství na těch kurtech bylo taky hezký, sice to bylo prostě přes tejdén po škole trénink do večera, večer jsem únavou padnul a v sobotu v 6 ráno jsme vstávali a já jsem jel s tátou na turnaj, máma jela se ségrou na turnaj a sešli jsme se zase v neděli večer doma. Takže takhle v podstatě vypadalo 15 let mého života, ale nijak toho nelituju, jsem za to rád, bavilo mě to.“

Ř: „Skončili jsme v mladších žácích, v 11-ti letech, tak tě nechám pokračovat dál.“

„Přejdeme do starších žáků, kde jsem byl asi v té své výkonnosti nejlepší, kdy jsem se dostal na ČLTK, na Štvanici, tam jsem byl přibližně 3-4 roky, tam v podstatě je nejlepší špička česka. Dostal jsem se mezi nejlepší trenéry český jako je trenér F., Š., H. atd. V.. Zahrál jsem za ně dokonce i mistráky, vyhráli jsme pražskou ligu a na republice jsme skončili 2 za Prostějovem, kterej byl v té době neporazitelný, byť jsme prohráli ve finále 5-4. Takže to byly asi moje nejlepší roky, kdy jsem hrál fakt dobře, měl jsem 35-45 bodu, vyhrával jsem turnaje 10 kategorie, 8, a tak. Co mě trochu mrzí, že jsem neměl pořádný výsledky na A, kdy jsem v podstatě nejlíp skončil někde v semifinále vždycky, ale nikdy jsem žádný nevyhrál, což na konci těch starších žáků mělo přijít.“

Ř: „Čím to bylo, myslíš, že psychika, nebo..“

„Ne spíš vždycky jsem narazil na ty, co byli ještě lepší. Protože mám pocit, že ten náš ročník byl hodně silnej, byl tam vlastně Radim Urbánek, kterej byl první v Evropě a první na světě v juniorech, Marek Raštica a tak, to byli kluci z Prostějova, kteří byli, to bylo prvních 5 kluků, kteří ty A ještě pořád hráli. V podstatě nebyla šance se s nima ve čtvrtfinále nebo v semifinále nepotkat, a tak dobrej jsem nebyl, abych je porazil.“

Ř: „Nyní jsme se už dostali do období dospívání. Co se týče psychických změn, kdy se hormony bouří apod., nezaznamenal jsi nějaké změny?“

„Taky, měl jsem problém, že jsem vždycky byl hodně malej, takže jsem s tím hodně bojoval, pak samozřejmě přijde to období, kdy se výsledky nedostavují a tady v tom měl obrovský vliv táta, dneska si to naštěstí uvědomuje, že se správně nechoval, já jsem to měl v podstatě celou dobu tak, že pokud jsem vyhrál zápas tak to bylo v pořádku, ale pokud jsem prohrál zápas, tak se nebral ohled na to, jak jsem hrál nebo jak dopadl výsledek, prostě jsem prohrál a táta se se mnou tejdén nebavil. Takže tohleto, mimochodem byl jeden z důvodů, proč přestala hrát tenis moje ségra, protože už na to neměla nervy se v 17-18 letech dívat na to, jak táta je nasranej, zakouslej do drátěnky po prohraným zápase, se prostě s náma nebaví, nebo nejdřív nás seřve a pak se s náma nebaví, prostě.“

Ř: „Jak jsi chování táty bral ty?“

„V pohodě ne, máma mě vždycky bránila. Táta ve mě asi viděl velkej potenciál, kterej si myslím já jsem celkem naplnil, ale pořád to asi bylo málo, tak rodiče to tak někdy berou.“

Ř: „Ale neubralo ti to chuť hrát tenis.“

„To právě ne, ale já jsem v podstatě, kdyby potom nedošlo k zranění, ke kterému se dostanu později, tak asi hraju pořád. Spousta těch kluků, to bylo v době, kdy jsem byl ještě na Štvanici, to bylo v nějakých 16-17 letech, tak už ti kluci začínali pomalu končit, že je to nebaví a tak, to byl právě kluk Martin Veselý se kterým jsem tam hrál, Honza Bohos, to byli kluci v absolutní špičce. A prostě přestávali pomalu chodit na tréninky, že je to nebaví a po čase skončili úplně, že je to přestalo bavit.“

Ř: „Co nedostatek volného času, nebo jiné zájmy.“

„Já jsem prostě měl ten tenis, toto mě nijak, nevím, nijak mě nemrzí, že bych nechodil si hrát ven a tak. Dovolenu jsme měli v podstatě týden v létě a týden v zimě, kdy jsme měli volno. V létě jsme jeli do Rakouska do Alp, v zimě taky lyžovat. Hodně jsme jezdili lyžovat, to byl druhej sport, kterému jsem se věnoval.“

Ř: „Neměl třeba táta nějaké problémy s trenérem, že by ti radil něco jiného než ten trenér?“

„To ne, to si nemyslím, táta byl v tomhle rozumnej, že těm trenérům dal za pravdu.“

Ř: „Kdy si se vrátil zpět do Kladna z ČLTK, v rámci dorostu?“

„Ještě se vrátím k tomu Kladnu, kdy s těma co jsem tam vyrůstal, jsme hráli mistráky, středočeskou tu nejvyšší, vždycky jsme se umisťovali druhý třetí, protože vždycky první skončilo Neridé, což je jasná Praha, ale protože pražskou ligu by nevyhráli a nedostali by se na republiku, tak hráli středočeskou ligu. Pan Fiala to hezky zařídil takhle. Takže vždycky vyhrálo jednoznačně, my jsme byli druhý nebo třetí, a to bylo až do toho dorostu tuším, kdy jsem pak odešel na tu Štvanici a v tu dobu, kdy já jsem odešel tak Tomáš Trojanec, což byl druhý nejlepší kluk se kterým jsem tam hrál, a vždycky jsme byli první druhý v kraji, jsme se mezi sebou tak to... Tak odešel právě na to Neridé, takže Kladno ztratilo dva hlavní hráče nikdo tam už neměl moc hrát. Takže když my jsme se vrátili, tak tam nebylo co hrát. Takže potom jsem se vracel, Kladno spadlo ze středočeský ligu, takže já jsem šel na hostování do Bohumína, hrál ligu, měli tam dobrý hráče, no a tam jsme skončili taky druhý za Neridé. Což bylo v 17-18 letech.“

Ř: „A to už jsi měl ty zdravotní problémy?“

„To už jsem je měl.“

Ř: „Ještě se vrátím k té Štvanici, jak to bylo s fyzickou přípravou.“

„Já jsem tam jezdil 1-2x týdně, vždy v pátek a občas ve středu, kondice se dělala každý den, ale náročný to bylo, protože jsme měli, já jsem nešel do školy nebo jsem odcházel dřív a měl jsem trénink od 14 hod do 15:30, pak jsem měl hodinu sparing, a pak jsme šli na kondice. Zbytek dní jsem trénoval na Kladně.“

Ř: „Kdy se objevilo to zranění?“

„To zranění začalo, já bych řekl, kolem těch 16-17 let, kdy už si myslím se dostavila celková únava těla, z té zátěže co jsem měl, protože jsem měl kromě těch tréninků odehráno třeba 25 turnajů za rok. Což je dost, no. A ty pohyby, na ten, jedná se tedy o zranění kyčle, který bylo posléze, co jsme zjistili vrozený, respektive, když jsem byl malej tak jsem tam měl zánět, který zpomalil celkový vývoj té kyčle. Zjistili mi počáteční artrózu v obou kyčlích, to znamená tím tenisem a vrcholovým sportem, se to v postatě zranění jen urychlilo. Oni mi říkali, že by to tak jako tak přišlo, ale přišlo by v 50-60 letech tímhle tím sportem se to urychlilo, takže jsem musel v 18 letech na operaci. No a v nějakých těch 17-18, byl výkonovej úpadek, asi to bylo tím zraněním taky, v 17 mi diagnostikovali tu operaci, to mi řekli na Kladně. Už mě to trápilo hodně, po každým tréninku a po každý námaze to začalo bolet, tak jsem šel k doktorovi, ten mi řekl že půjdu na operaci, není možný abys dělal nějaký vrcholovej sport, jen rekreačně. Což pro mě byla velká rána samozřejmě a pochopitelně jsem ho neposlechl, protože ze dne na den nepřestanu hrát tenis, ale nicméně jsem to omezil trochu, začal jsem míň trénovat, od toho se odvíjeli výsledky, jelikož když je člověk zvyklej trénovat dvě hodiny denně a pak najednou trénuje 2-3 týdně hodinu, tak jsem ztratil kontakt s tou špičkou, s těma co jsem dřív hrál a vyhrával to bylo buď vyrovnaný nebo jsem prohrával, takže trochu psychickéj blok se dostavil no a v 18 letech jsem šel v únoru na operaci. Kdy v podstatě ani nevěděli, jestli mi tam budou dávat náhradní, nebo mi tam nechají tu moji, že to zjistí, až mě otevřou. Takže mě otevřeli a zjistili, že ta kyčel je ještě v dobrým stavu, že jsem mladej a že se to dobře hojí, tak mi tam nechali tu moji, vymodelovali tu kyčel, dělá to jedinej doktor u nás – Mudr. Trč v motolský nemocnici – modelaci kyčle, on vyndá tu kyčel a různýma přístrojema a bruskami vybrousí tu kyčel do správnýho tvaru a spraví to, já jsem měl špatnou i tu kloubní jamku, měl jsem tam i nějaký úlomek z té kloubní jamky, takže mi to opravil. Já jsem měl potom, to bylo v únoru, a teď přijde ten obrovský zázrak, já jsem byl v únoru na operaci a v červnu už jsem hrál mistráky v Německu. Což byl pro mě absolutní zázrak, a v podstatě úplně bez tréninku, jestli jsem do té doby hrál dvakrát, ale zvládnul jsem to, ta rehabilitace byla těžká, já jsem tejdén ležel v nemocnici, že jsem se vůbec nemohl hýbat.“

Ř: „V této době jsi už byl na Kladně?“

„No na Štvanici, jakmile člověk nezahraje pořádný výsledek tak ho vyhodí, to je obecně známý, že to tam tak funguje, takže tam jsem odešel, už jsem byl v dospělejších nebo na konci dorostu, ale dorost se tam ani nehraje. Nechávací si tam jen tu špičku, takže jsem se vrátil na Kladno, kde to byla tragédie, kde nebylo s kým hrát. Ta tréninková skupina, která tam byla, ta se nějak rozpadla, zůstali tam hrát tři se mnou. Změnilo se tam vedení, změnil se kompletně celý majitel toho klubu, který v podstatě dneska kouká akorát na peníze, závodní tenis tam úplně pohřbil, natáhl tam milion dětí do školičky a dneska tam hraje jen školička, začal jakoby vydělávat. Pokoušel jsem se kontaktovat toho trenéra z mé tréninkové skupiny, že by jsem chtěl začít zase trénovat, ale ten evidentně nemá zájem, neozval se, takže dneska to je v podstatě tak, co si domluvím.“

Ř: „Když to doktoři oznámili, že už budeš moci hrát jen rekreačně, jak jsi se cítil?“

„Byl jsem z toho šokovanej, nečekal jsem, to... Tušil jsem to, ale až když mi to řekl, tak jsem si uvědomil, že to asi fakt není sranda, a že to je opravdu vážný. No nicméně to mi řekl hned ten doktor na Kladně, pak jsem byl na té operaci, kde mi řekli že to v podstatě záleží na mě, že pokud mě to bolet bude tak bych samozřejmě neměl hrát, ale pokud se ta operace povede, dobře to sroste a zahojí se to, tak by to tomu sportu nemělo nějak bránit. Blbý je, že mi to brání, že mě to pořád bolí. Co se týče výkonnostního tenisu mého se to scvrklo na mistráky v Německu, který probíhají od května do července.“

Ř: „Jaká tam je výkonnost ostatních hráčů?“

„Tak je to výkonnostně dobrý, tam hraju od 16 let, takže letos 6 sezonou za těch 6 sezon co tam hraju jsem dokázali postoupit 3x, dneska hrajeme nejvyšší ligu ve Vestfálsku, což je docela dobrý. Za těch 6 let jsem prohrál jednou, bohužel letos se to nějak nepotkalo, nebo jsou tam těžký, já hraju jedničku, takže na těch jedničkách jsou tam docela dobrý kluci, takže letos jsem vlastně dvakrát vyhrál a čtyřikrát prohrál.“

Ř: „Jak často trénuješ?“

„Na sebe trénuju hodinu tejdne, což je zoufale málo. Ale zaprvé není s kým, trochu mi to vadí, že neexistují takový, že to nefunguje tak, že mi zavolá ten Tomáš nebo kdokoliv s kým jsem hrál a řekne čau, nechceš si jít zahrát potřebuju potrénovat a tak. Vždycky to je tak, že já musím obtelefonovávat lidi, jestli se nechtějí jít zahrát, jestli nemají čas a tak.“

Ř: „Trenéra žádného nemáš?“

„Trenéra žádného nemám. To bylo právě jak jsem se snažil kontaktovat toho z mé tréninkové skupiny. Několikrát jsem za ním i by, že by jsem chtěl začít trénovat, kdy by měl čas, klidně dopoledne, dal jsem mu i volnou ruku ať řekne kdy by se mu to hodilo, ale neozval se nikdy.“

Ř: „Co na tvé zranění táta a na tvou tenisovou budoucnost?“

„No upřímně řečeno, že bysme na to dali nějakou konkrétní řeč to asi ne, asi pochopil že to asi není sranda a byla asi i rád, že se s tím něco dělá. Že občas když jsem třeba nestihl balon tak to nebylo leností, ale tím, že jsem fakt nemohl a že mě to bolelo.“

Ř: „A čistě bez tenisu jsi byl tedy od toho února do června“

„V tu dobu jsem v podstatě přestal hrát, nebo od té diagnostiky jsem odehrál hodně málo turnajů a teď jsem druhý rok úplně bez turnajů. Loňskou sezónu jsem hrál jen mistráky a letošní zatím taky.“

Ř: „Kdybys měl trenéra a sparingpartnera, myslíš, že by to bylo lepší?“

„Já myslím že jo, protože člověk už je po tom frustrovanej když pořád někoho shání, s kým by si mohl zahrát, ale když prostě nikdo takovej neexistuje tak to je prostě frustrující a demotivující. Kdyby existovali nějaké řízené tréninky, tak bych tam chodil rád za těma rukama zase.“

Ř: „Kdy jsi začal trénovat děti?“

„Letos v dubnu.“

Ř: „Myslíš že trénování hraje nějakou roli v tom, že nehraješ na sebe?“

„To asi takhle si myslím že ne. V mém případě to záleží fakt na tom dostat se k někomu, s kým budu fakt moct hrát, dneska je to tak, že nemám.“

Ř: „Takže do budoucna bys chtěl.“

„Chtěl no.“

Ř: „Dělal jsi od zranění ještě něco jiného, jiný sport?“

„Jojo, pávě v době té diagnostiky jsem začal hrát golf, protože táta hrál nějaký dva roky předtím, tak jsem začal zkoušet a ony si tyhle dva sporty jsou dost podobný, už jenom tím, že to hraje člověk sám za sebe, co se týče psychiky, citu na míč, pohybu, taky tam je švih, kontakt s míčem. Tak mi to začalo jít, říkaj, že jsem šikovnej a tak.“

Ř: „A golf hraješ jen rekreačně?“

„Nene, i turnaje, já jsem měl tu výhodu, že jsem v tu dobu akorát chodil s golfistkou, která byla nebo je nejlepší česká golfistka dneska a její táta, není sice trenér, ale strašně tomu rozumí a dobře mě to naučil, takže jsme trávili hodně času na golfu, pomohlo mi to třeba, nebolí mě záda od té doby co hraju golf, je to protipohyb jinéj. V 18-ti jsem si koupil svoje první hole a hraju ho do dneška. Mám handicap nějakých 12. Kdy začínáš na nějakých 54 a on se ti postupně snižuje.“

Ř: „Nedalo se tomu zranění nějak zabránit? Třeba dřívějším zjištěním toho infekčního onemocnění, když jsi byl malý?“

„To mi právě nevím, teď už to je skoro jedno, já když jsem byl malej, tak jsem tam měl zánět v kyčli a nemohl jsem chodit, to mi bylo asi 8 let. Vůbec jsem nemohl chodit, jen jsem ležel a strašně mě to bolelo a léčil jsem to na Kladně u Mudr. Dupače myslím, a ten mi to léčil, nebo respektive jsem tam měl zánět a po vyléčení mi řekl, že je možný, že se mi to pořád bude vracet, nebo respektive že na to budu hodně náchylněj, jak to už jednou bylo poškozený, tak když budu nastydelej, tak mi to může bolet. Že když je snižená imunita, že mi to bude bolet. Nebo že se mi neprojeví viróza rýmou nebo kašlem, ale bolestí v kyčli. Ale že si mám vzít ibalgin, kde je protizánětlivej brufen. Takže já jsem v podstatě pořád jedl ty růžový tabletky, což není dobrý na žaludek a spoustu dalších věcí, ale je pravda, že mi to vždycky pomohlo a přestalo to bolet.“

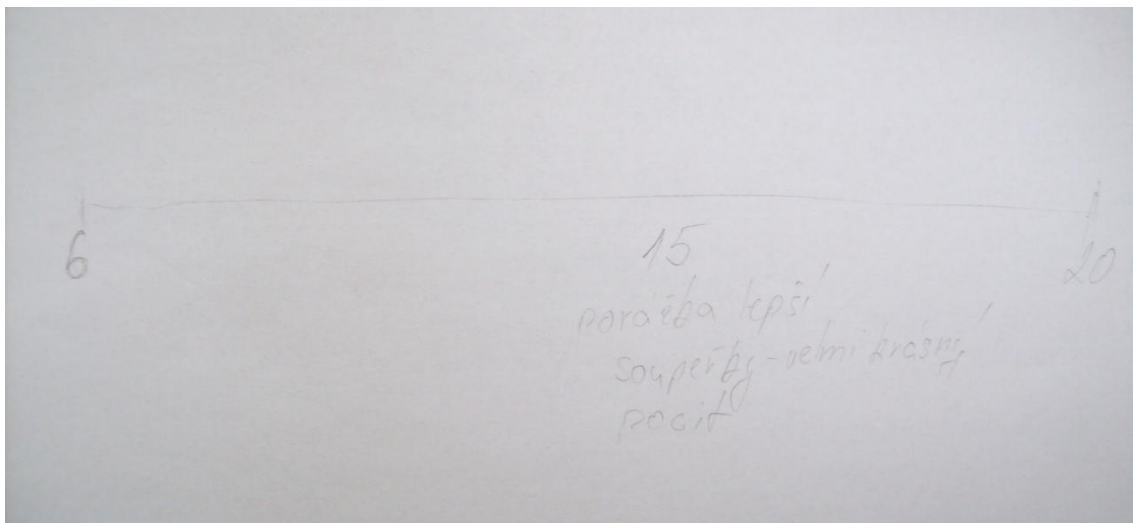
Ř: „A za důvod označil co?“

„To nevím, to si nepamatuju.“

Ř: „Objevila se pak lítost, bylo těžký se s tím vyrovnat?“

„No docela jo, kdy jsem pořád žil v takovým tom stavu, kdy se na to všichni vykašlali, přestali hrát, protože je to přestalo bavit, a já jsem musel, mě to bavit nepřestalo, ale musel jsem přestat hrát, protože jsem nemohl zdravotně.“

Příloha č. 5

Obrázek 4: Životní křivka probanda č. 2

Příloha č. 6

Doslovná transkripce narativního rozhovoru s probandem č. 2

„Začala jsem, nebo přišla jsem k tenisu tak, že jsem jednou s tátou, protože babička bydlela na Koldumu, tak jsme se šli projít kolem kurtů a mně to prostě zaujalo. Jsem prostě řekla, že to chci hrát. Táta zrovna teda moc nechtěl, protože jsem toho už dělala hodně – tancování, plavání – vydržela jsem u všeho jenom chvilku. Tak jsem řekla, že tohle mě bude bavit, že to chci dělat. Takže v těch 5- ti jsem začala hrát a v 6- ti už profesionálně. Začínala jsem trénovat myslím u trenérky B., ale nepamatuji se, tam se vystřídal strašně moc. Takže to mě tak nějak... mě to bavilo, jenže s tátou strašný problémy.“

Ř: „Takže to jsi od těch 5- ti let trénovala ve skupině dětí? Kolik vás tam trénovalo?“

„Od 5- ti se trénovalo tak 2-3 v týdně, v té skupině nás bylo 6-7, nepamatuji se přesně. V té skupině to bylo fajn, super. Sice se za začátku jsem začínala s Veronikou, Ivanou, takže to bylo dobré. Holky pak šly do toho áčka a my jsme zůstali v tom béčku.“

Ř: „Kdy vás rozdělávali do těchto výkonnostních skupin áčka a béčka?“

„To mohlo být tak v 10- ti ve 12- ti letech, i když to asi dřív. No asi od mladších žáků.“

Ř: „Hrála jsi nějakou soutěž elévů?“

„Soutěž elévů jsme hráli, to jsme jezdili po turnajích.“

Ř: „A to tě bavilo?“

„Jo mě to bavilo. Mě to bavilo celou dobu. Ale až pak ke konci už ne.“

Ř: „Co tě na tom bavilo nejvíce?“

„Lidi, hrát, jezdit po turnajích, poznávat nové lidi, vypadnout tady vodsad', podívat se někam, zkušenosti.“

Ř: „Povíš mi teď něco o mladších žácích?“

„Já jsem vlastně od druhý třídy nastoupila na sportovku, protože jsme měli tréninky i ráno. Takže vlastně tréninky byly dvakrát denně, ráno a odpoledne. Asi 3-4x týdně to tak bylo. O prázdniny byly skoro každý den. Vlastně tréninky spíše nebyly, byly hlavně sparingy, který mi

domlouval ze začátku táta pak i sama. S tátou jsem furt chodila na fyziky, to mě teda moc nebavilo teda. To mě nebavilo. To jeho řvaní mě taky moc nebavilo.“

Ř: „Takže od toho, že ti nejdříve nechtěl dovolit hrát, se do toho potom více ponořil?“

„No táta potom asi i víc než já. Byl do toho zažraněj, já teda taky, mě to bavilo. No akorát s tátou byly pořád problémy. Furt se mu něco nelíbilo, když jsem prohrála, když tohle, tamhleto, strašný. Ale jinak to bylo v pohodě. Jsem pak začala s LL trénovat, začala jsem jezdit na turnaje s nima, takže jsem měla od táty pokoj. To bylo asi od 12-13 let, tak nějak. Jsme jezdili furt do Teplic trénovat.“

Ř: „Kolikrát týdně jsi trénovala v litvínově?“

„3-4 týdně, pak i nějaký soukromky byly, a pak jsme jezdili do těch Teplic. Pak jsem taky chodila hrát s Verčou prázdninách.“

Ř: „Co nějaké úspěchy?“

„Úspěchy byli sice jenom ve čtyřhře, singly mi moc nešly, spíš ty čtyřhry. Někjaký pohárky a medaile byly.“

Ř: „Bavilo tě spíš vyhrávat, nebo dostávat ty medaile a pohárky?“

„Vyhrávat.“

Ř: „Co volný čas, měla jsi čas sama pro sebe. Třeba jít po škole ven s kamarády?“

„To jsem měla hodně málo času. To jsem moc nechodila, protože jsem byla věčně na kurtech.“

Ř: „Co škola?“

„Jo škola šla. Základka šla, střední pak to že byla horší, na tu jsem trošku kašlala. Tak maturitu mám.. Škola mě nebavila vůbec. Na základce jakžtakž to šlo, ale na střední mě nebavilo to učení. To bylo unavující, nehledě na to, že jsem se musela učit skoro nazpaměť, v hlavě se mi to neudrželo. Nebo spíš jsem se neuměla učit, takže mě to tak nějak nebavilo. Takže když pak táta chtěl, abych šla dělat přijímačky aspoň na bakalářku nebo tohle, to už jsem odmítla, ale teď toho lituju, že jo. A lituju že jsem se vykašlala na tu trenérku. Jsme si měla dělat trojku, asi v roce 2005.“

Ř: „Tak vrátíme se ke starším žákům, bylo to hodně podobné jako u mladších žáků?“

„Denně jsem trénovala, takhle to bylo vlastně až do dospělejch.“

Ř: „A chtělo se ti trénovat, nebo tam už bylo jen to, že táta chce, aby jsi šla trénovat?“

„Do těch 16- ti tak nějak jsem chtěla, pak už mě to přestávalo bavit. Víš mě tlačil, a to mě přestávalo bavit. Kdyby mě netlačil, tak možná že bych ještě dneska u toho byla. Ale on mě nutil, pak do toho ještě přišel chlap. No a takže to šlo pak nějak všechno do háje, no.“

Ř: „To bylo v 15-16- ti letech?“

„V těch 18 spíš, no do 20 jsem hrála, ale už mě to nebavilo.“

Ř: „To jsi hrála jen turnaje nebo i mistráky?“

„Turnaje taky, to jsem ještě jezdila po pár turnajích, ale málo.“

Ř: „Kdy jsi začala přemýšlet o tom, že by jsi skončila?“

„Jsem o tom přemýšlela.. jsem skončila úplně ve 20.“

Ř: „A přemýšlela jsi o tom dlouho?“

„Ne to ne, jsem prostě přestala chodit na tréninky.“

Ř: „To jsi ještě měla trenéra?“

„To jsem měla Míru. Ted' nevím, jak se jmenuje příjmením, to vlastně odešel Vojáček a on trénoval místo něj.“

Ř: „Co vedení klubu? Cítila ses dobře v tom klubu?“

„Jo, to vedení bylo tak nějak.. Jsem to tak nějak nechápala, jestli se tam něco děje nebo ne. Trenéři supr.. I když jsem jich tam vystřídala hodně, jsem na začátku byla s B., pak V., H. tam byla, H., T., pak V., M...to je asi všechno. Vystřídala jsem jich dost trenérů.“

Ř: „Kdy se to v Litvínové celé rozpadlo?“

„Já jsem skončila, co vím, co si pamatuju, tak tam holky chodily hrát ale už málo. Ono se to tam začalo rozpadat po tom, co jsme šli na školy.“

Ř: „Dokážeš třeba popsat tři své prázdninové a tři dny během školy?“

„No tak o prázdninách to se jezdilo furt po turnajích. O víkendu byly turnaje, to jsme byli pryč no a přes tejdny na kurtech no o prázdninách buď s někým, nebo soukromky. Jinak do školy, ze školy, na tréninky, domu, učit. A víkendy taky po turnajích.“

Ř: „Turnaje sis plánovala sama nebo trenér, nebo táta?“

„Všechno táta.“

Ř: „Můžeš mi popsat detailněji to, proč jsi skončila?“

„No skončila jsem vlastně z toho důvodu, že táta mě nutil. A mě to přestalo bavit, takže jsem na to tak nějak začala kašlat, ještě do toho byla škola, blížila se maturita. To jsem se soustředila na tu školu, maturita, takže jsem přestala chodit na tréninky, přišel do toho ten kluk, takže párkrát jsem ještě byla na tréninkách no a po maturitě jsem se na to vykašlala úplně.“

Ř: „Co táta, jak na to reagoval?“

„No táta, mrzelo ho to, ale na druhou stranu už jsem byla dospělá.“

Ř: „Pak jsi ještě někde trénovala, nebo jsi ještě jezdila na turnaje nebo hrála mistráky?“

„Po maturitě už vůbec nic. Tam byla ta překážka, že mě táta nutil. Kdyby mě nenutil tak by to možná bylo jinak.“

Ř: „Myslíš to tak, kdyby ti předtím nechával více volného času?“

„To určitě.“

Ř: „Probíral táta někdy s trenérama tvoji výkonnost?“

„Jo to určitě.“

Ř: „Jevili trenéři zájem o tebe a o tvé výkony?“

„Jo to asi jo, tak nějak střídavě oblačno. Bylo období, kdy mi to šlo dobře, období kdy jsem byla líná. Jako že mě to bavilo, ale nechtělo se mi, nebyl můj den.“

Ř: „Lituješ dětství na tenisových kurtech?“

„No tak jako na tenise kamarádi byli, tohle, parta byla, takže jsem si nestěžovala, takže vzpomínky hezký. Určitě, kdybych byla někde u baráku, tak tohle bylo lepší.“

Ř: „Nelituješ toho, že jsi skončila?“

„To si piš, že lituju. Hlavně lituju toho, že jsem si neudělala tu trenérku – trojku trenérskou. Jsem vlastně mohla aspoň trénovat, holt jsem byla blbá, zamilovaná. Takže mě někde dostat to byl problém. Teď už se mi ale nechce.“

Ř: „Vzala by sis raketu a šla si zahrát sama, máš někdy chuť?“

„To víš, že bych šla, kdyby bylo s kým. Kolikrát jsem měla chuť si zahrát. Sice nevím, jestli bych ještě udržela raketu. Pár tréninků a zase bych se do toho zase dostala.“

Ř: „A vzpomínáš na nějaké úspěchy?“

„Můj nejlepší úspěch byl ten, že jsem porazila tu Ivanu, pak vítězství ve čtyřhrách, snad jednou nebo dvakrát druhý místo ve čtyřhře. Jinak nic moc.“

Ř: „Poté co jsi skončila, dělala jsi nějaký jiný sport?“

„Ne nedělala. Jsem s tím sekla a bylo to.“

Ř: „Co říkala mamka?“

„Tu to taky mrzelo, takovýho času, peněz co to stálo. Mrzelo jí, že jsem si neudělala aspoň tu trojku, že jsem mohla aspoň trénovat. Mě to teda taky mrzí.“

Ř: „Jezdila jsi někam na soustředění?“

„Já jsem byla jednou v Hrádku, to jsme byli a v Nýrsku jsme byli, ale to jsme byli malý, ještě elevové. Pak už se nejezdilo, nebo když už se jelo, tak jsme neměli peníze, takže jsem třeba nejela.“

Ř: „Přes léto jste neměli organizované tréninky?“

„To bylo jen co si člověk domluvil. Soukromky a sparingy no.“

Ř: „V dětství jsi byla spokojená s tím, co jsi měla?“

„Ne neomezovalo, spokojenost byla. Akorát ten volnej čas, ale už to bylo zaběhlý v nějakých kolejkách, jsem na to byla zvyklá.“

Ř: „Měla jsi nějaký cíl? Třeba když to přeženu, vyhrát Wimbledon?“

„Víš co, já jsem cíl neměla, protože jsem zas tak dobrej hráč nebyla, takže tohle pro mě bylo tabu tadyto. To jsem věděla, že tamtoho nikdy nedosáhnu. Cíle jsem tak nějak neměla.“

Ř: „Ani s tátou jste se nedomlouvali na množství bodů po sezóně?“

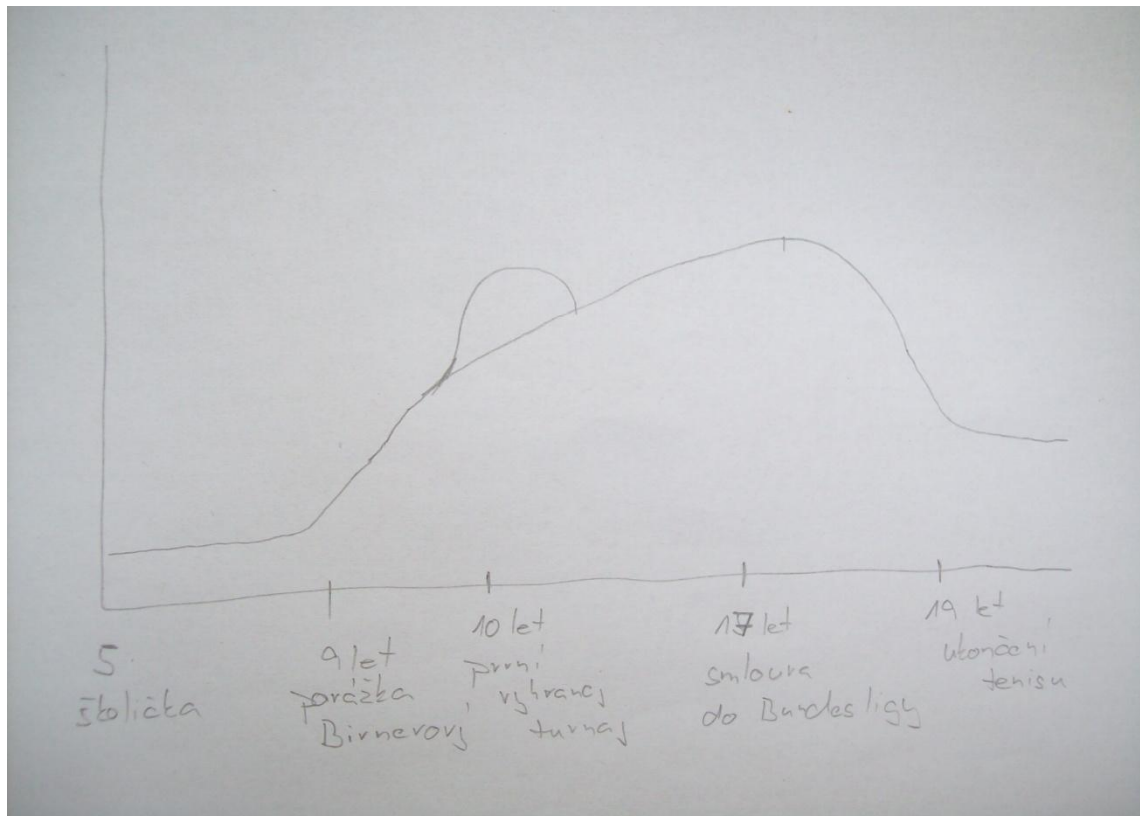
„Jo to určitě.“

Ř: „Kolik jsi tak objela turnajů?“

„Ty jo docela dost, přes léto tak 15-20 turnajů. S tátou. Ke konci už byli jen mistráky, ale to bylo už o ničem, mi to nešlo. Už jsem pořádně ani netrénovala.“

Ř: „Když jsi řekla, že s tím končíš, jak ses u toho cítila?“

„No já jsem to tak nějak neřekla, ono to vyplynulo samo, přestala jsem chodit na tréninky, jsem to odůvodnila tak, že mám před tou maturitou, že o svaťák chodit na tenis nebudu, takže to vypadlo úplně no a pak už jsem na to prděla, po maturitě už jsem nechodila.“

Obrázek 5: Životní křivka probanda č. 3

Příloha č. 8

Doslovná transkripce narativního rozhovoru s probandem č. 3

„Ve 4 letech jsem začala pinkat s tátou, v pěti jsem začala chodit do školičky, do Gejíru ve Varech, to byla první školička, tam jsem se snažila bejt nejlepší vždycky. No potom jsem tam byla vlastně až do 10-12 let, jsem byla ve Varech pořád, to jsem hrála mistráky, to tam bylo takový, bylo já nevím, že se nějaký zápasy povedly a nějaký ne. Spíš to bylo, že táta, táta jakoby do toho tlačil trošku. Pak ve 12- ti, ve 13- ti, no v 10- ti tady mam, že jsem vyhrála svůj první tenisový turnaj, to bylo v Nučicích u Prahy, to si pamatuju jak dneska, to bylo finále vydřený jako blázen, proti VO, ta hraje teď, já nevím, za nějakou třídu pralesní. Tak to jsem vyhrála, si dokonce pamatuju výsledek, to bylo 6:3, 6:4, ten druhý set mi teklo do bot, ale vyhrála jsem tašku cestovní. No potom ve 12- ti letech to bylo v devítce, ne tak ve 13- ti letech jsem začala jezdit už do toho do Německa do Schöndorfu, tam mi vlastně tam jsem tenkrát jela na zkoušky, to byly vlastně fyzický zkoušky a různý možný takový přípravy tenisový no a nakonec z nich vyšlo, že mě nasadili vlastně na pozici jedničky jak v juniorkách tak v dospělejch. No a první rok jsem tak vyhrála postup pro juniorky do vyšší soutěže, kdy nečekali, že já tam uhraju ten bod ten trenér a zase od holčiny, od které se čekalo, že ho udělá, tak ta prohrála. No a pak jsme vyhrály čtyřhru, kdy to bylo 4:4 a vyhrály jsme čtyřhru s tou Sandrou. Takže v zádech šáňo, to byl takovej hezkej moment.“

Ř: „To ti bylo kolik?“

„To mi bylo 13-14. Jsem pak vlastně pokračovala v Schöndorfu, rok na to jsme postoupili ještě o třídu vejš v dopělejš, to byl taky takovej úspěch. Pak jsme se držely v té stejnej skupině, tam postup nebyl možnej, ale v 17- ti jsme hráli o postup do vyšší ligy s juniorkami, to jsem zahrála úplně největší životku ty jo, to jsme hráli ve Stuttgartu, na central kurtu, kam si pozvali třeba i Nadala, že tam hráli na tom centr kurtu, takže už jenom to, že jsem nastoupila na ten kurt, tak hrozná motivace, abych tam něco uhrála. Hlavně ta holčina ta jednička, ta už byla na světovým žebříčku, sice 800, někde to, ale to motivace že tam byla. Takže prostě přestože jsem prohrála, tak jsem zahrála maximum co jsem mohla, prohrála 2:6, 3:6. No a potom vlastně takovej zlom, kdy ona mi volala, sehnala si někde moje číslo a volala mi, že by se mnou chtěla trénovat, než odjede do Ameriky zpátky. Takže jsem to, trénovala, to byl taky trénink v nasazení dvě propoceny trika, dvě prasklý rakety, fakt normálně mi praskly dvě rakety při tréninku a třetí jsem to dohrála. No pak vlastně další dva tři dny na to mi přišel, mi volali z toho Stuttgartu, z toho obrovitánskýho klubu, kde hrál i ten Nadal, tak mi volali, jestli nechci přijet na testy, že by byla ta možnost, že bych pro ně hrála Bundes ligu, což pro mne byl velikánskej motivační skok, protože vlastně v tom Schöndorfu jsem se nemohla posunout dál, protože jsem od začátku hrála jedničky v dospělejš i v juniorech, tak vlastně tam ty sparingy byly dobrý, ale nebyl tam ten posun dál. Jsem teda jela do toho Stuttgartu na ty zkoušky. Tam taky zase fyzický zkoušky, hrací zkoušky, no a tam jsem hrála tréninkově s holkama, co byly vejš právě no a tam vlastně potom tréninků si se mnou sedli do takovýho kanclu, dali mi smlouvu a jako jestli chci, tak můžu hrát na pozici trojky nebo čtyřky, dle té výkonnosti v Bundes lize v dospělých, jsem byla v nejvyšší soutěži, takže super. Tak jsem podepsala smlouvu, přišla jsem do Schöndorfu s tím, že budu hrát za Stuttgart, jenže jsem nevěděla, jak to tam chodí s přestupama, tak jsem o to zažádala pozdě, ten Schöndorf podle mě přes blbou německou hrdost se seknul a řekli že ne, že chtějí, abych ještě dohrála sezonu u nich, ještě za ty juniorky, to byl poslední můj rok v juniorkách a pak že mě teda pustí. Jenže tím, že to věděli všichni jako z toho klubu tak já jsem tam potom jezdila, že jo na ty mistráky ten poslední rok a to už ty holky na mě koukaly přes prsty. To je ta co chtěla z toho Schöndorfu, takže motivace úplně špatný. No a to byl takovej zlom, kdy já toho do dneška lituju, že jsem jako nevydržela dýl, že jsem se nekousla ještě rok, protože pak už ta smlouva samozřejmě nepřišla. Jsem měla nejhorší sezonu, co mohla bejt, žádný výsledky nic, takže to byl přelom 17/18 let. Pak vlastně byla maturita, no a oni mi znova nabídli v tom Schöndorfu abych za ně hrála, no ale to, já jsem tam vlastně jezdila ke známým, takže tam taky měli nějaký hádky, takže jako ten poslední rok jsem bydlela u těch němek, ale to bylo takový naprd. Nabídli mi teda spaní v hale, no že můžu přespat v hale, ale nabídli mi teda trénování i ale. Předtím jak byla ta maturita, tak už jsem se rozhodla na tu dráhu toho studia, přihlásila jsem se na vejšku, no a začala jsem trénovat, tím pádem moje výkonnostní ty byly úplně pryč. Ještě první rok jsem hrála mistráky za Radlice, jsem si udělala hostování a jsem prohrála ty jo, bez tréninku vid', jsem trénovala akorát jako trenér, takže jako tvrdá ruka nic, takže jsem zkoušela, vyhrála jsem jenom dva zápasy skrečí, jinak jsem všechno prohrála. Takže jsem si říkala, jestli to mám ještě zapotřebí.“

Ř: „V Německu probíhaly mistráky od dubna do kdy?“

„Tam to bylo zhruba od dubna do července, tam se končilo až v červenci tak nějak. První tejdén, druhý tejdén v červenci, tam to bylo trochu posunutý než u nás v čechách a byly tam posunutý i ty přestupy. To jsem nevěděla.“

Ř: „A hrála jsi mistráky i u nás?“

„Ne já jsem hrála jenom mistráky v Německu, od těch 12/14 jsem hrála jenom v Německu, Čechy jsem nehrála. Jsem vlastně hrála za juniorky i za dospělý, tak jsem hrála v sobotu juniorky a v neděli dospělí. To mě zaměstnalo ažaž. To jsem vlastně ještě jezdila 400 km do toho Scöndorfu, takže jsem domu třeba jezdila v půl druhý a druhý den do školy. Celkem náročný to bylo.“

Ř: „To s tebou jezdil táta?“

„Táta první rok tam se mnou tak nějak jezdil a potom mě vozil na půl cesty a oni si mě vyzvedávali. To bylo časově náročný i pro tátu no.“

Ř: „Když se vrátím úplně na začátek, tebe k tenisu přivedl táta?“

„Určitě, my jsme začali ve 4 letech pinkat a právě v 5-ti letech mě dal k panu Janouškovi do školičky.“

Ř: „Bavil tě tenis? Co tě bavilo nejvíc?“

„Mě to bavilo, protože tam bylo spousta, to bylo v kolektivu, takže spousta dětí. Vždycky jsem se snažila být první. Tam byla taková motivace, že třeba na konci bylo takový běhání, nebo trefování se do pole, takže jsem vždycky chtěla vyhrát pikslu od balónků. Byla cena piksla do balónků, sice prázdná ale cena.“

Ř: „Dělala jsi během té školičky ještě nějaká jiný sport?“

„Táta mě vedl hodně ke všem sportům, abych byla všestranná, takže jsem s tátou chodila na fotbal, s chlapy jsem hrála, to bylo nevím tak v 10- ti letech. Na fotbal jsem chodila, aby byl jiný pohyb. Děda byl trenér hokeje, takže jsem třeba měla přípravku s hokejistama. Pak jsem měla i na fyzickou fotbalového trenéra, kterej se mi věnoval, jsem měla teda i kondiční trenéry.“

Ř: „Kolikrát týdně jsi trénovala v těch 6- ti letech?“

„Tam ta školička byla tak 2x týdně a potom se to stupňovalo, od těch 10-ti let, tak 3x týdně, 4x týdně, potom s tátou ve volných dnech. V mladších žákách se to začalo stupňovat, táta se mi hodně věnoval.“

Ř: „Táta hrál tenis?“

„Táta si kvůli mně udělal tenisovou třídu, trojku. Byl i na dvojce, tu ale neudělal o bod, pak už nešel na ten opravnej. Ale táta je takovej nerváček, za plotem, možná i víc, vždycky visel na plotě.“

Ř: „Jak jsi to stíhala se školou?“

„No jak jsem začala jezdit do Litvínova, ty tréninky s Alenou, to bylo tak ve 12- ti letech, to jsem měla individuální plán na základce. To jsem vlastně byla 2x týdně v Litvínově i s tou Alenou, někdy třikrát, to bylo tak, že jsem třeba po druhý hodině šla domu a na konci pololetí jsem dělala všechny testy. Taková příprava na vejšku.“

Ř: „Co se týče tréninkové skupiny do doby mladších žáků byla v pořádku?“

„Jo to byla.“

Ř: „Co vedení klubu? Ty jsi pak přestoupila?“

„Já jsem pak přestoupila do Litvínova z těch Varů. Já si právě myslím, že to vedení toho klubu tam nebylo tak nějak vyjasněný, tam do dneška si myslím, že to tam je zazděný tím vedením. Tam jsou nesprávný lidi na nesprávných pozicích. Hlavně to bylo kvůli Aleně, která nám padla, tréninkově do noty. Jsem i měla individuálky, to se mi ve Varech takhle nikdo nevěnoval, tam to bylo spíš všechno skupinový. „

Ř: „Kdy jsi přestoupila do Litvínova?“

„Ve 12- ti letech jsem přestoupila, přelom mladších starších žáků.“

Ř: „Tady v životní křivce máš nějakou událost, která se stala v 9- ti letech, co to bylo?“

„To jsem v 9- ti letech ještě v dětičkách porazila HB, to byl hroznej boj. To si pamatuju do dneška, protože HB tehdy hrála hrozně dobře, taková v uvozovkách naděje Varů, že jo, že má tu ségru EB, která nicméně teď postoupila do třetího kola Wimbledonu. To byla její ségra, takže příprava od malinka, sparingy. To byl hroznej match, to se hrálo ještě na devět gamů, bylo to 8:8 a já jsem vyhrála. No a tam jsem tu HB porazila jenom kvůli tomu, že jsem hrozně chtěla to tričko tenkrát. Mám to tričko do dneška. Jsem se ptala, za jaký místo je to tričko, líbilo se mi, byla to taková dobrá motivace.“

Ř: „Takže co pro tebe bylo největší motivací?“

„Mě vždycky bavilo vyhrávat turnaje kvůli těm pohárům, ty ceny mě dost zajímaly.“

Ř: „V mladších žácích jsi trénovala každý den?“

„V těch mladších žácích to ještě nebylo tak pravidelný, myslím že 3x/4x týdně, že až v těch starších žácích trénovala každý den a pozdějš i dvoufázově, takže ráno i odpoledne, i na té střední mi vycházeli vstříc.“

Ř: „Co jsi dělala za střední?“

„Ekonomku soukromou. Dělala jsem soukromou z toho důvodu, že jsem si nevěřila na přijímačky na státní tenkrát. Tím že jsem chyběla z té základky nebo to, tak rovnou jsme se zeptali, jestli mi vyjdou vstříc i s tím tenisem, a ti řekli, že určitě a že ještě mám průměr dobrej na to, abych se dostala bez přijímaček, takže jsem si vybrala lehčí formu.“

Ř: „Co kamarádi, měla jsi tehdy spíše na tenise nebo mimo tenis?“

„Hele určitě právě jenom na tenise, třeba v té devítce to tam bylo hodně znát, že třeba potom v rodině to bylo takový že se naši rozváděli, takže jsem jezdila jenom s tátou po turnajích a tím že jsem ještě chyběla z té základky, tam jsem měla v uvozovkách nejlepší kamarádku, která chodila víš co, jsem vždycky přišla do třídy a oni, jo holky tak tam to bylo včera dobrý. A já jsem tam seděla jak trubka a nemohla jsem říct nic, protože jsem s nima nemohla jít, protože jsem věděla, že mám trénink.“

Ř: „Vadilo ti to? Nebo teď, když se podíváš zpětně?“

„Ne, zaplat' Pán Bůh ž to tak bylo. Naopak možná lituju toho, že jsem to zabalila tak brzo, že jsem se prostě ještě rok nekousla, přesto jaký to tam bylo v tom Schöndorfu, že ten, nevím lituju toho no. To mi říkal tenkrát táta, ty toho budeš litovat, kousni se. A já prosím tě mě už ten tenis nebaví, těch tréninků je až nad hlavu, a lituju no, po 2/3 letech už prostě to, lituju nebo jsem litovala.“

Ř: „Tak stále ještě můžeš začít.“

„To asi ne, teď už tam je moc faktorů proč to nejde. Za první dokončení tý školy, dopachtit, potom samozřejmě finanční stránky, už jako dotovaná nebudu, to bych musela sama. A potom nějaký klub, kterej by se mi věnoval, nějaký trenér. Čas a peníze.“

Ř: „Hrála jsi nějaké turnaje u nás v ČR během hraní v Německu?“

„No hrála jsem turnaje tady u nás, ale tam třeba turnaje tady u nás mi moc nevycházely a v německu mi právě ba naopak dělalo líp, když jsem ty hráčky neznala, protože už ti šrotuje v tý hlavě, s tou jsem prohrála, a tak. A to, že já nevím, jsem si promítala zápas, co byl předtím a nesoustředila jsem se na ten zápas co je. „

Ř: „V Německu si hrála turnaje?“

„V Německu jsem hrála turnaje, dokonce mi i platili startovní na Etách a na ITFkách ještě, jsem byla takhle ty Německý Ety, ty byly do 14 a do 16 let. Největší úspěch byl v Regensburgu, kde jsem se dostala přes tři kola kvaldy, a pak v hlavní soutěži jsem udělala ještě dvě kola. To byl takový úspěch, pak vlastně mi na tom žebříčku jsem se pohybovala kolem 300 místa v tom evropským žebříčku, což pro mne byl úspěch obrovský.“

Ř: „Jak se změnila motivace od mladších žáků k dorostu?“

„Tak tam už to potom nebylo o pohárech, tam spíš třeba v tom Německu v tom zahraničí jsem chtěla ukázat tomu svému klubu, že si tam tu pozici prostě dokážu udržet, že jsem tam nejlepší, a že spíš jsem se chtěla posunovat dál. Tak tam ta motivace byla ukázat těm spoluhráčkám z klubu, že na mě nemají.“

Ř: „Měla jsi nějaký sny?“

„Tak sny byly. Já jsem třeba, vyloženě jako sny, hrát grandslam to asi nebyly vyloženě mí sny, samozřejmě to bylo vždycky tak nějak v podvědomí, ale já jsem spíš byla na realističtější cestě,

jakoby mi stačilo v tom Stuttgartu mi nabídli různý turnaje, ty byly o něco vejš a už tam byly challengery, dostat se na tu WTA, nebo tadyto to byl můj sen a plácát se kolem 600 místa, bylo by mi to asi jedno, ale bejt tam no. Pak třeba jít vejš s tou motivací ale tadyto byla prvotní motivace, když mi nabídli tu smlouvu, když jsem viděla tu možnost, že se můžu zvednout. Za prvej mi nabídli výborný sparingy, potom mi říkali, že musím vždycky přijet o dva dny dřív, aby se ukázalo, jestli budu hrát na třetí čtvrtý pozici, že už se mi tam věnovali, už to by takový jiný přístup.“

Ř: „To jsi ještě trénovala u Aleny?“

„To už jsem netrénovála u Aleny, protože Alena potom otěhotněla, to nevím v kolika letech, asi v 15 letech, jsem s ní trénovala asi tři roky. Takže potom jsem trénovala s varským trenérem, přesto že jsem hrála v jiným klubu, jsem trénovala s V., ten i vedl reprezentaci v 13-ti 14-ti, to byl taky dobrej nerváček.“

Ř: „Jsi měla štěstí na nerváčky.“

„No to jo, to si pamatuju jednu příhodu, to bylo výborný. On vždycky řval, víš, on byl tady tím známěj, že řve, dokonce jedný holčině, měla sjetou podrážku a klouzalo jí to na kurtě, tak jí řekl, ať se vyzuje a hodil jí boty do řeky. Mě právě, jsem s ním pak měla individuálky a na mě řval: „Co čumíš, čumíš tam jak kráva do lékárny.“ To na mě řval já nevím, přes sedm kurtů, jo. Pak na mě řval: „Ty jsi zase sežrala moc čokolády, víš co, že se tam na tom kurtu nehejbeš.“

Ř: „Jezdils tebou na turnaje?“

„Nene nejedil, ale zajímal se o mne. Dokonce tam bylo pak pozitivní, že když jsem šla na tu vejšku, tak říkal, že se mnou dohraje a pak že skončí s trénováním, což udělal. On byl jako mimo hrozně fajn, ale na tréninku na kurtě.“

Ř: „Jak jsi to brala?“

„Ale jo, jsem to potom, nejdřív jsem z toho byla vyleskaná, že na mě někdo řve, jsem na to nebyla, no od táty jsem byla zvyklá jako že po zápase, to neskouš spíš táta jakože. Ale při tréninku jsem na to nebyla zvyklá hlavně u Aleny, takovej klid'as. Nebyla jsem zvyklá, nezvykla jsem si potom, protože jsem věděla, že mimo kurt je v pohodě. No a dokonce jednou jsem obíhala míček a on nahrával hrozně rychle, jsem to nestíhala, tak jsem hodila s raketou a říkám zasranej míček. A on: „Jasně!“, teď on hodil, normálně to si pamatuju do dneška, on hodil raketou on, což nikdy nedělal, hodil raketou přes tři kurty, svojí raketou přes tři kurty. A řval: „Jasně, zasranej míček, zasranej trenér, to víš že jo.. (smích)“

Ř: „Stanovovali jste si nějaké cíle?“

„Jo cíle jsme měli, to vždycky bylo, že potom když jsem hrála v Čechách, tak první cíl byl pro mě stěžejní, já nevím, v těch Čechách jsem se prostě bála hrát, nebo tím, že jsem ty holky znala, tak stěžejní bylo první kolo, jak jsem se dostala přes první kolo tak se to jakoby uvolnilo, takže už jsem nebyla tak v křeči. To už se ty další kola hrály líp, první kolo tedabylo takový stěžejní, takže cíl byl překonat první kolo, pak už to půjde.“

Ř: „Hrála jsi radši čtyřhry nebo dvouhry?“

„Hele jak kdy, jak, kdy ze začátku jsem hrála ty dvouhry asi líp, protože jsem se bála, že ty spoluhráče zkazím míč, jsem tam byla trochu pod tlakem, a pak jsem měla radši čtyřhry.“

Ř: „Ty jsi pak přešla z Litvínova do Chomutova?“

„Jo je to tak, letos mi vlastně propadla registračka. Příští rok chci zase zkusit mistráky.“

Ř: „Vážně? Za koho?“

„Je to v Praze za Konstruktivu. Určitě do toho půjdu, už mi to hraní docela chybí, jsem si říkala, že když prohrajú tak prohrajú, dneska už to tak neberu v křeči spíš jako si zahrát pro zábavu, dřív to bylo fakt jako nějaký zápasy hodně pod tlakem, kór když jsem měla zápasy, kdy já jsem

byla výš na žebříčku nebo kde se ode mě očekávalo vítězství , tak já jsem byla svázaná na tom kurtu a nešlo to.“

Ř: „Řekla jsi „když se ode mě očekávalo vítězství.“, kdo od tebe to vítězství očekával?“

„Hele no, tat'ka, ale i jako podvědomě jsem já věděla, že bych měla ten zápas vyhrát a to mě možná svazovalo.“

Ř: „A když se vrátíme k tomu Litvínovu a Chomutovu, proč jsi přestoupila?“

„Tam jsem přestoupila proto, protože jsem právě přestala hrát s tou Alenou a tenkrát jsme se seznámili, protože Alena se znala s Matulou, s trenérem z Chomutova, tak se tam dojednal právě nějak, Alena nadávala na to vedení Litvínově, na toho Řihu, takže jsme udělali takový krok, jakože jsme hráli v tom Chomutově potom, tam byla supr parta navíc. Tam vlastně byl Tomáš Lojka, Michal Franěk.“

Ř: „Tam jsi trénovala i ve Varech?“

„Já jsem trénovala ve Varech s tím Vrádlerem, a jednou tejdně jsem jezdila do Chomutova, jsem hrála denně. Kdy i dvoufázově.“

Ř: „Jsem se dívala na výsledky, jsi měla v roce 2006 nejvíce bodů.“

„Ty jo to nevím. Já už jsem potom ten český žebříček moc nesledovala, jak jsem hrála v tom Německu, tím, že mi platili ty vstupy na ty ety, tak jsem se spíš soustředila na tohle.“

Ř: „Považuješ za hlavní důvod ukončení závodní činnosti to, že tě nepustili do Stuttgartu?“

„No tak tam to neskutečně padlo dolu, v tom Stuttgartu se mnou už dělali rozhovory, jsem se cítila jako že fakt už, do novin. To přišli chvílku po podepsání té smlouvy, ať jim dám jako nový člen toho klubu rozhovor, fotky po mě chtěli, takže jsem se cítila v té době jako někdo, že to jde nahoru no a prostě úplně přítrž z toho, kdy ten, Gensdorf se jmenoval z toho Schöndorfu, hlavní trenér, kterého pak za dva roky vyhodili. Takže prostě fakt to...“

Ř: „Jak to přesně probíhá v Německu o se týče přestupů a termínů.“

„Tam to je s těma termínama, já si to pamatuju, já jsem jim to dávala 9. října jakoby tomu Schöndorfu, a tam jsme to měli do konce září, se měl uvědomit ten klub o tom přestupu, jak to dál probíhalo to nevím. Ale ten klub se měl uvědomit do konce září.“

Ř: „Myslíš, že se nedalo po tom termínu už nic dělat?“

„Hele jenom německá hrdost, podle mě se dalo, protože tenkrát co vím, co mi pak zpětně říkal že, Stuttgart pak dvakrát volal mu a zvyšoval za mě nabídku k přestupu. Takže prostě jen kvůli německý hrdosti.“

Ř: „Ty jsi Schöndorf informovala o tom, že jedeš do Stuttgartu na zkoušky?“

„Ne, to byla možná ta chyba. Neinformovala. To byl možná ten hlavní kámen úrazu, že jsem to dělala tak trochu na tajňáka, no.“

Ř: „Všechno jsi vyjednávala sama?“

„No tak tam to bylo jakoby přes toho známýho, co jsem u něho bydlela v Německu, tak jemu volali, protože on tam dal svoje kontakty, a pak tam samozřejmě u toho táta byl, že tam přijel do toho Stuttgartu.“

Ř: „A ta administrativní část, kdy jsi měla oznámit Schöndorfu přestup, to bylo taky na tobě?“

„No to já jsem takhle, já jsem přijela na ty testy, podepsala jsem tu smlouvu a pak jsem se o ničem neinformovala, což byla ta chyba a spoléhala jsem se na to, že to je podobný jako u nás. Tady musíš do nějakýho února března. Takže jsem se o tom vůbec neinformovala a hlavně jsem to neřekla v tom Schöndorfu na ty testy, jsem nevěděla, jak to bude probíhat. A taky jsem nevěděla, že mi tam hned dají podepsat tu smlouvu. To že tam jedu na ty testy to jsem věděla, ale že tam přijdou rovnou s tou smlouvou, to jsem nečekala. Možná kdybych tam jela na testy a

tam mi třeba nabídli tu smlouvu, nebo to že to mohlo probíhat jinak trošku. Ale víš co velký oči, jojojo. Dodneška mám doma tu smlouvu podepsanou, a když přijedu domů, tak se na ni dívám. Jsem z toho občas ještě na měkko občas.“

Ř: „Další rok jsi teda hrála ještě mistráky v juniorkách za ten Schöndorf.“

„No a to na mě koukaly ty holky přes prsty, bůh ví, jak jim to on podal, protože já jsem tam přes zimu nebyla na ty tréninky. Jsem tam jezdila jen na ty mistráky a přes prázdniny jsem tam zůstávala dva měsíce. Ale jak on jim to podal ten šéftrenér, to nevím. Ale rozhodně to nebylo nic příjemného.“

Ř: „Takže se ti tam nechtělo jezdit?“

„No hele jediná, která se mě zastala byla Timea, byla rumunka, ta i mě navštívila potom tady v Praze, po třech letech co jsme nehrály v Schöndorfu. U té jsem i vlastně poslední rok přespávala, a třeba i ty němci jeli pro mě do půli cesty. Třeba i ten známej, co jsem u něj bydlela, tak tím, že se mi přestalo dařit, se ke mně otočil trochu zády ke mně. Nevím, jestli cejtli, že když mi to jde, že se přifaří a jakmile se mi přestalo trochu dařit, tak se otočil zády. Už pro mě pak jezdili němci na půlku cesty, přespávala jsem u němek, takže to pro mě byl možná další takovej ten podnět pro to tam nehrát.“

Ř: „V Čechách si dál trénovala?“

„Já jsem vlastně v Čechách trénovala pořád. I nějaké turnaje jsem objela, ale v Čechách říkám, se mi hrálo hrozně špatně. Jsem měla to, já nevím, jakmile jsem věděla, že to bude těžký zápas a teď ty holky hrály pořád stejný, že jo, jsme se scházely pořád ty stejný. V tom Německu to bylo takový, že jsem do toho šla na plný kule. Jsem v tom zahraničí měla větší touhu něco ukázat. Jestli jsem tam cítila větší šanci nebo podporu od těch klubů tady v čechách. Prostě tady v čechách mi to nešlo.“

Ř: „V Chomutově jsi až doted?“

„No propadla mi tak registračka, ale pod Chomutovem jsem vlastně až doted. Akorát ten rok v těch 18- ti, nebo když jsem přišla na vejšku v těch 19- ti tak jsme ještě hostovala za ty Radlice.“

Ř: „Takže to shrnu v 18- ti na jaře jsi hrála ještě juniorky v Schöndorfu, pak jsi maturovala a šla na vysokou školu, říkám to správně?“

„Ty poslední mistráky byly už rok předtím, a já vlastně v 19- ti jsem dělala maturitu, takže potom jsem už mistráky tam neměla, myslím, že jsem jezdila za Chomutov.“

Ř: „Takže v 19- ti jsi přišla do Prahy na vysokou a na jaře si hrála mistráky za Konstruktivu, turnaj už jsi nehrála?“

„Ne turnaje jsem nehrála, protože za prvý Čechy a za druhý jsem už jako málo trénovala, tím že jsem byla tady, takže jsem se věnovala spíš jako škole a začala jsem nastřelovat míčky malým dětem, takže ta ruka šla do háje. Takže jsem jakoby, jsem se možná bála jakoby, abych se vyvarovala toho, abych neprohrála náhodou, abych, mě třeba hrozně vadilo na těch českých turnajích, ač to zní třeba blbě, ale to já jsem se třeba bála prohrávat s těma holkama co byly slabší, když jsem šla prostě do zápasu s holčinou, která byla slabší, tak to já jsem měla stres, jsem byla hrozně pod tlakem.“

Ř: „Když jsi hrála se silnější hráčkou, dokázala jsi jí vnutit její hru?“

„Když jsem hrála se silnější hráčkou, tak jsem se ničeho nebála a hrála jsem prostě svojí hru. Jestli jsem jí svoji hru vnutila to nevím, ale hrála jsem uvolněně. Když jsem hrála se slabší hráčkou, tak jsem byla svázaná, nemohla jsem se trefit do míčku, dělala jsem nevynucený chyby hrozně moc, prostě nevím, byla jsem svázaná tady v Čechách. Jakoby prostě s těma hráčkama jak jsme se pořád znaly, a taky to bylo takový to sama znáš, jdeš na těch turnajích a „Jak hraje? A co?“ a ta druhá řekne, nedej bože že to slyšíš: „To je v pohodě to dáš.“ Takže tohle mi prstě vadilo.“

Ř: „Proč si přestala hrát po mistrákách v Radlicích, trénovala si na sebe?“

„No když jsem trénovala s dorostencema (při trénování), tak jsem to brala jako sparingy trošku, občas jsem si šla zahrát sama jednou tejdne, ale trenéra jsem neměla, to už sponzor táta nebyl, a sama jsem si to financovat nešlo a pak právě jsem skončila v těch Radlicích, protože říkám, že nemám zapotřebí, abych vyhrála dva jediný zápasy skrečí, od ostatních jsem dostávala čocky. Nicméně to byly taky slabší hráčky, který jsem dřív porážela. U mě hrála asi velkou roli psychika, já jsem dokázala vyhrát výborný zápasy, ale bylo to v zahraničí.“

Ř: „Takže jako hlavní důvod proč jsi skončila, bylo tadyto?“

„No já jsem měla hrozně špatnou hlavu na tenis.“

Ř: „No jak se to řekne.“

„No abych vymyslela jak zahrát míčky, jak vyhrát ten bod to jo, ale co se týká tý psychický stránky, tak já jsem se srážela dolů asi jako no. Tak bych to viděla já.“

Ř: „Jak probíhalo tvoje sdělení doma, že končíš s tenisem?“

„Tak taťka mi do dneška omílá, že bych měla hrát, že ségra hraje, že nemusím hrát třeba dvouhry ale ty čtyřhry, a že je škoda, že jsem to takhle utekla. Protože já jsem to fakt potom úplně utla, já jsem potom napalovala míčky dětem třeba 4x týdně, tam sám na sebe nic nenatrénuješ a dodneška to mám od táty doted' na talíři. Tak já říkám, jo pojď mi sponzore (smích).

Ř: „Byl našťvaný?“

„Tak ono to tak nějak vyplynulo, tak ono to podle mě tak nějak cítil, že už to není ono, tím že jsem šla na tu vejšku a začala jsem napalovat, tak to cejtil a začal se naplno věnovat ségře, takže to tak nějak vyplynulo ale jak říkám mám to na talíři pořád.“

Ř: „Dělala jsi po skončení s tenisem něco jiného, jiný sport?“

„Takový příležitostně na kolo, na beďas, a jinak že bych nějak pravidelně docházela to ne.“

Ř: „Jak jsi vyplnila volný čas?“

„Tím trénováním a školou. Jsem vlastně v zimě ještě trénovala 4 dny v týdnu. No ale stejská se mi po tenise. Ted' už se mi v hlavě možná trochu rozjasnil, že bych to nebrala tak jakoby že už bych to nebrala jakoby tolik ty porážku, jako nějakou potupu nebo tadyto. Ted' jsem asi zmoudřela, a asi bych nebyla pod tlakem, protože už o nic nejde, že jo. O nic nejde, jde se o to pobavit. Já jsem vítaně už letos chtěla hrát mistráky, jedna holčina, tak Veroniku Ondrušková, kterou jsem porazila v těch Nučicích, tak mi nabídla pralesní ligu právě, nakonec to nedopadlo, protože tam sehnali nějakou místní holku, že by chtěla hrát, takže to nedopadlo, no a což mě mrzí protože už letos jsem chtěla hrát mistráky no a vlastně to bylo takový že sme seděli, dáme si svojí čtyřhru víš co, pak si dáme pivečko. Takže ted' už takový uvolnění, že mi to spíš chybí jakoby takový to zahrát si a nic neřešit.“

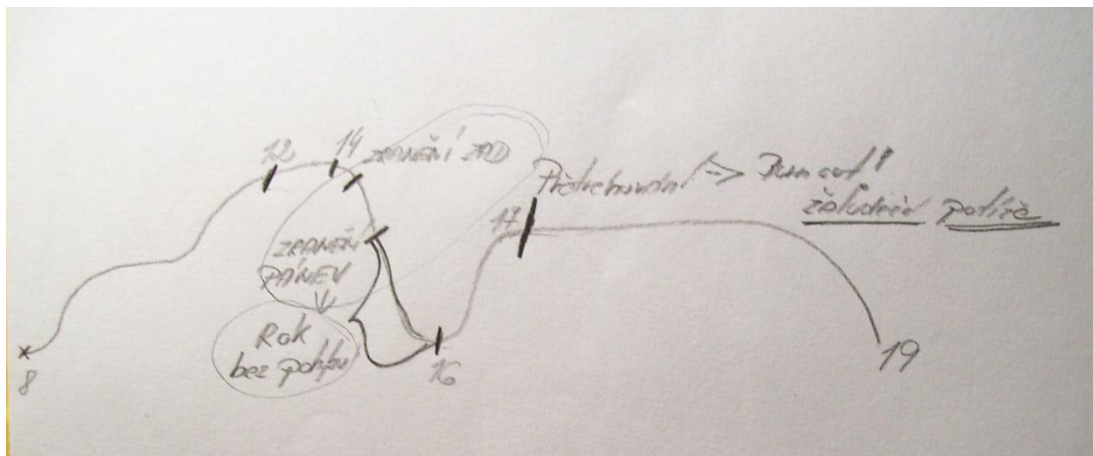
Ř: „A turnaje plánuješ?“

„No turnaj nevím, jako singly nevím, asi bych musela potrénovat, třeba i se ségrou, tak bych možná uvažovala o nějakých dvou třech turnajích třeba si zahrát, ale spíš jako čtyřhru. Do dvouhry už bych se nehrnula, protože na to nemám. Ale čtyřhra tam se můžeš schovat (smích), když víš co ségra to oběhá, ta má natrénováno.“

Ř: „Přemýšlela jsi někdy dříve o tom, že skočíš?“

„Tím že jsem neměla potom, neměla žádný výsledky, tak tě napadne že nemá význam abys trénovala jako blbec na kurtě dvoufázově a prostě nijak se to nevracelo no a tím, že jsem měla tu sezonu tak špatnou prostě ta motivace, já jsem byla úplně vyprahlá motivačně už v tom Německu poslední rok. Takže tam jsem samozřejmě, mám já to zapotřebí, už končím, udělám si školu, budu se věnovat škole, budu chytrá.“

Příloha č. 7

Obrázek 6: Tenisová křivka života probanda č.4

Příloha č. 8

Doslovná transkripce narativního rozhovoru s probandem č. 4

Ř: „Kdy jsi začala s tenisem?“

„Myslím, že na konci první třídy, takže v sedmi v šesti letech. Vlastně už mi bylo asi sedm, protože byl květen, s tatínkem na zahradě přes lavičku, tak to se ještě nedá počítat jako tenis. Táta naprostej samouk, nikdy tenis nehrál, tak rok jsem hrála s ním na zahradě, naši zjistil, že mi to jde a v 8 letech mě začal vozit do Plzně sem na Lokomotivu a tam jsem začla hrát s trenérem B. A to jsem jezdila ten první rok jenom jednou za týden, a pak druhý rok jsem jezdila dvakrát za týden. Takže 8-10 let jsem byla na Lokomotivě a začla jsem vlastně i v těch 8 letech hrát dětský turnaje, takže jsem dva roky hrála dětský turnaje a to mi šlo. První rok ne, ale kolem 9 roku jsem začala docela vyhrávat. No a v 10- ti letech jsem přestoupila na Slavii v Plzni a začla jsem trénovat 3x v týdně s trenérem Š., teď je na Štvanici, ten má teď na starosti repre 14- ti letých nebo loni měl. Tak s tím jsem, protože jsem se pak za rok dostala do repre 12- ti let, tak s tím jsem začala trénovat ale jenom v rámci TSM, ne že by to byl můj osobní trenér, protože byl zadarmo, tak jsem s ním na Slavii trénovala. Ale kolik jsem měla na Slavii tejdně hodin, asi 5 hodin, v úterý 2 ve středu 1 a ve čtvrtek 2. No a ve 12- ti to máme tady (ukazuje na papír) jsem se dostala na zimní halový mistrovství, kde jsem prohrála ve finále s Vaidišovou. Byla jsem druhá v ročníku za ní, a spolu jsme vyhrály debly. Pak mezi tím 12-14 rokem jsem byla vlastně v tý repre, jezdila jsem s nima na soustředění a párkrát i na evropský turnaje, Rakousko, Německo nás vzali, tak jako úspěch, jsem byla párkrát i ve finále. No a pak přišlo zranění zad, někdy ve 14- ti, nehrála jsem 3 měsíce, tatínek to špatně nesl, ten si pořád myslel že si vymýšlím. Ten to strašně chtěl urychlit, takže mě pořád tahal zpátky na kurt, takže se to zhoršovalo, takže já jsem šla i přes bolest. On mě strašně naučil chodit přes bolest, protože jakmile mi něco bolelo, to přejde, to rozmasírujem, takže já jsem šla hrozně přes bolest, takže já už jsem pak podávala i s těma žádama přes bolest. Pak to začalo bejt tak vážný, že mi našli na rentgenu, že mám hodně vychýlený jeden obratel doprava, a že mi to tam tlačí a proto to bolí. Tak jsem nehrála tři měsíce, pak jsem se vrátila, začla hrát i turnaje a chtěla jsem se vrátit zpátky, jenomže pak mi při každým sprintu začlo bolet tady pod zadkem, dá se říct třísko ze zad. Byla to pánev, ale já jsem si nejdřív myslela že to je sval, že to bolí, ale ono to nepřestávalo asi měsíc, tak pak jsem řekla tatínkovi řekla, že to bolí, a o že to přestane, že to namažem. No tak jsem vždycky odchodila ten trénink a zachránilo mě asi, že jsem jela na turnaj s bráchou a hrála jsem těžkej zápas, hrála jsem asi tři hodiny a brácha najednou ke mně přišel k plotu a říká mě, že vůbec neběhám, co se děje a já tyvole to hrozně bolí, já nemůžu. Úplně slzy v očích že to nedohraju, tak brácha říkal ať to skrečuju, tak jsem to skrečovala a jeli jsme hned do nemocnice, tam mi udělali rentgen a zjistili, že mi chybí kousek pánevní kosti, že se mi odvápnila pánevní kost, že to bylo růstem, přetížením, špatnou výživou asi málo vitamínů a vápníku a ten doktor m i řekl, že kdybych přišla třeba o týden dýl, že jsem si to mohla úplně urvat a že jsem třeba nemusela chodit, běhat nebo vůbec sportovat. Tak to byla taková pěkná rána, to byla tak 9. třída, 14-15 let. Takže

ted'kon otázka co s tím, jak dlouho to bude trvat. A on řekl, že je na to organismu jak se s tím vypořádá, že ted' to chce klid, nejlépe nechodit, co nejmíň a pohyb žádnéj, že to může trvat v nejlepší případě rok, pět let, že se to nemusí spravit, že to je hrozně individuální. Takže to byla hrozná rána, protože já jsem chtěla jít n sportovní gympl. Tak to bylo na konci 8 třídy. Protože za rok se to dalo do pořádku. A víc mi neřekl, abych přišla za půl roku na vyšetření, že uděláme rentgen. Pekelný. Já najednou jak ten život byl naplněnej tenisem, tak ted' prostě měl člověk totální prázdno, tak jsem se sesypala. Protože prázdniny veškerý byly turnaje, já vím, že by někdo jinej z toho měl radost, že někam pojedje. Ale já v tu chvíli nic naplánovaný a neznala jsem v podstatě nic jinýho. Tak jednu výhodu to mělo, doktor říkal, že je na to dobrý moře, tak já jsem byla poprvé u moře ve dvou letech ve Francii, tak se naši poprvé rozhodli, že je načase jet k moři, tak jsem se dostala k moři, to si pamatuju. Jeli jsme do Chorvatska, do Umagu, to vybral tatínek a víš proč? Protože tam jsou hned u kempu tenisový kurty, tam se hraje několika stotisícovej turnaj, tam hrál i Moya. Já myslela, že ho zabiju, já jsem nevěděla, nebo jsem si to neuvědomila, že budou ty kurty hned vedle kempu, to bylo strašný, ten cetrál vyčníval do té pláže úplně. Tak to bylo taky pekelný, člověk se toho chtěl zbavit, na chvíli se od toho odpoutat, já jsem byla úplně dole, já jsem chtěla hrát, nebo hejbat se, ted' jsem věděla, že ty holky mi utečou. No a pak jsem se s tím smířila no a po asi 4 měsících mi dovolili aspoň plavat, a tam vznikla moje láska k plavání, protože já jsem si to kompenzovala třeba 5x týdně v bazénu, začla jsem na kilometru a dopracovala jsem to ke třem. Takže to byl jedinej pohyb, kterej jsem mohla, a zároveň cpali do mě vápník, mlíko. A jednu perličku bylo doporučený, že když se nastrouhaj vajíčka skořápky do mlíka, tam je hodně vápníku, to bylo tak hnusný. Ale doporučil to reprezentant motorkář, ten měl polámaný kosti, že se to prej rychleji hojí. Ale jak jsem se chtěla uzdravit, tak jsem to vždycky vypila, ale bylo to tak hnusný. No ale za rok jsem šla k doktorovi, udělal se rentgen a bylo to dobrý. Ale já jsem pak měla strach se rozběhnout jako rychle, protože to nejvíc bolelo, když jsem se chtěla rozběhnout rychle, vystartovat, tak tam mi to vždycky škubalo předtím rokem. Tenhle ten pohyb já jsem pak půl roku nebo dokonce rok mi trvalo, že jsem se přestalo bát, protože jsem měla pořád v hlavě, že se mi to urve. Jenomže od té doby, kdy jsem se vrátila, ještě rok mě drželi jako v tom TSM, dostávala jsem kartu divokou na „A“, ale pak já jsem rok nevyhrála zápas, kam jsem přijela, tam jsem vypadla v prvním kole a to nekecám. Každý turnaj jsem vylítla v prvním kole v singlu, mě držely akorát debly, já jsem měla veškerý body ze čtyřhry, ale v singlu jsem rok nevyhrála a to mě strašně položilo, fakt strašně moc, tak že jsem nechtěla pak jezdit na turnaje. Ty holky mezitím 15 rokem, ony vyrostly, já jsem nevyrostla vůbec, ony byly o hlavu větší než á. A já jsem jako úplně ztratila cit, já nevím, jak to popsát, ale prostě se mi změnily údery, prostě cit, pohyb a holky mi strašně odskočily. No a pak to šlo dolů po psychický stránce, já jsem pak hlavně v těch 16 je chtěla dohnat spíš fyzickou, že jsem si myslela, že když budu prohrávat, tak že to napravím, takže jsem chodila běhat před tréninkem po tréninku, plavat, takže třeba 5 hodin denně. Přetrénování bylo asi teda v těch 17-ti. Já bych to pak nazvala jako burn out, a tady začalo pak hlavně žaludeční potíže jako fakt velký, nejdřív mi dělali různý vyšetření, jestli nemám vředy, protože já jsem měla strašný křeče a to břicho fakt strašně bolelo, nemohla jsem vůbec jíst, nenašli mi nic kolendoskopii ani gastroendoskopii až pak mi našli, že já mám jakoby, prostě to přetrénování, že mi totálně zkolaboval metabolismus, že mi to šlo totálně do trávení. Metabolismus tuků a cukrů naprosto nefungoval a měla jsem ten metabolismus naprosto rozházenej, byl totálně unavenej. Chyběly mi hlavně ženský hormony estrogeny, takže menstruaci jsem ztratila a hlavně ten trávicí systém absolutně nefungoval, takže já když jsem se najedla tak mi bylo hrozně hned blbě, to bylo ve třetáku v 17-ti, takže to bylo takový trénování jako trénink pak tři dny pauza, protože mi bylo špatně, trénink, dva dny pauza, protože ti bylo blbě. Já jsem měla na omluvným listě v žákovský návštěva lékaře, návštěva lékaře. No a pak se to na chvílku trošku uklidnilo, ale ten třeták čtvrták to bylo stejný, kdy já jsem nechtěla ani na turnaje, i táta tak trošku rezignoval, protože mi byl furt špatně a máma hlavně řekla ted' maturitu, jenže do toho stres s maturitou a to na ten žaludek bylo ještě horší. No a po matuře se řeko, že se musím dát, já jsem nějakým záhadným způsobem udělala přijímačky na fakultu, což nevím jak jsem udělala, protože jsem žila v jiným světě. Po maturitě jsem jela tejděn na turnaj s mamkou a tam jsem skoro zkolabovala, co si pamatuju, že jsem si nadhodila míč a pak jsem se hrozně zamotala tam byla taky taková záchrana díky mamce, že ta řekla a dost, buď se dáš dohromady, nebo nemůžeš na vejšku. Tak to bylo asi na začátku června, tak jsem měla čas čtyři měsíce na to dát se dohromady. To byly takový čtyři měsíce navrátit organismus do původního stavu, kdy já jsem snědla kopeček rejže a bylo mi blbě, ale ta doktorka mi řekla, že musím, že musím jakoby jíst přesto, že mi potom bude špatně, protože já jsem odmítala jíst, protože mi potom bylo špatně. Takže jsem nechtěla, ale ona řekla, že musím, že to musím vydržet, že to tělo si zvykne. No zvyklo si, ale musím říct, že se to spravilo před dvěma rokama, já ted' takovej normál, i když důsledky to má pořád, já vidím, že když někde jsem sama tak to je v pohodě, ale když jsme byli na turistáku, nebo lyžáku, tak já vidím, že jím mnohem méně než ostatní, že mi stačí míň a jsem úplně narvaná, že to prostě není úplně normální. Nebo je to normální, že ten organismus už je tak nastavenej, že jsem si ho zkazila a nevím, jestli to navrátím, ale oproti tomu co to bylo, tak je to nádherný. Ta psychika tam šla dolů já jsem pak trpěla, ten třeták čtvrták

jsem se spíš trápila sama se sebou, chtěla jsem trénovat, chtěla jsem být tam, kde jsem byla, do repre, mezi ty holky který jsem znala, protože já jsem spadla o dvě třídy níž, já jsem hrála evropský turnaje a pak jsem hrála „C“, což prostě bylo strašný a tam jsem taky prohrála. No a já jsem to řešila tím, že jsem trénovala víc, no a tím začly zdravotní problémy a tím jak začly zdravotní problémy, tak to byl konec, to i táta prostě řekl, že fakt ne. Ale to mi taky řekl, nejhorší bylo to, že v těch 17-ti, kdy mě začala bavila atletika to běhání, jsem mu řekla že už ten tenis hrát nechci, že nechci prohrávat a že nechci jezdit na turnaje, tak mi řekl že jestli skončím s tenisem, tak mě vyhodí z baráku, ať si hledám někde bydlení. Tak v 17-ti jsem nevěděla, kam bych šla, tak jsem hrála dál, že jsem musela. Já jsem k tomu pak získala i odpor, jsem to hrála tak nějak z donucení. Pak v těch 19- ti když jsem přišla na vejšku, tak jsem přemýšlela, jestli si vůbec dám tenisovou specializaci, protože jsem měla ke slovu tenis a ke všemu co se týkalo tenisu takovej odpor, že jsem se na něj nemohla ani dívat v televizi, já jsem to slovo nemohla slyšet a jakmile byl tenis v televizi, tak jsem odcházela, takže tak rok, jsem se o tenis nezajímala. Snažila jsem se od toho odpoutat, ale díky bohu jsem si tu tenisovou specializaci dala. Tak rok mne ta specka ale vůbec nezajímala, zlom nastal tak v půlce druháku. Po tý dvacitce, jakoby jsem přestala tenis hrát úplně, turnaje a jestli jsem ten rok nehrála družstva, ale pak jsem začla hrát ty družstva. To jsem hrála květen červen družstva a tam se mi to jako začlo trochu stejskat, se přiznám, i jsem začla trénovat děti, takovej návrat k tenisu a už jsem se to snažila pojmout jinak. Že ty družstva si budu užívat, budou tam ty lidi, budu se snažit vyhrát pro to družstvo a hlavně jsem si řekla, že tak dva měsíce budu hrát tenis, ale jinak prostě mě baví úplně něco jinýho a dělám to běhání, protože mě to baví. A tenis turnaje ne, už nechci, uklidnila jsem se, v běhání se začlo dařit. To už byl takovej převrat a specializace mně začla bavit. Začlo mne zajímat, i co učitel o tenise povídá a tam nastal ten obrovskej zlom, že mě ta specializace baví, ale turnaje už hrát nikdy nebudu. I když je pravda, že když hraju ty družstva, tak to ve mně pořád je, že to mám v hlavě, čím víc chci, tak to nejde, když se na tom kurtu uklidním a je mi to v tu chvíli jakoby jedno tak to jde, ale jako když chci vyhrát a chci klukům udělat bod, tak to nejde.“

Ř: „Když se vrátíme opět na začátek, v těch osmi si říkala, že jsi jezdila na Lokomotivu jednou týdně, zbytek dnů si nehrála?“

„Hrála jsem, ale s tátou, to jsme chodili na asfaltovej kurt u nás. Ale denně určitě ne, jsme tam šli 2x v týdnu, takže 3x týdně jsem hrála, 2 hodiny s tátou, a do té Plzně jsem jezdila fakt jenom na jednu hodinu s trenérem.“

Ř: „Co tě na tenise bavilo, byla jsi mezi dětičkami? Nebo nebyla?“

„Já jsem vůbec nebyla s dětičkami.“

Ř: „To tě bavilo být sama s tátou nebo trenérem na kurtě?“

„Jo bavilo. Já jsem byla vždycky taková ne do společnosti, nebo mě táta tak vychoval. Víš co, já jsem to neznala, nevěděla jsem, že nějaký školičky jsou, vůbec, tak mi to asi nechybělo. Nevybavuju se, že by mi to vadilo. Já jsem byla spokojená. Ten trenér byl fajn, starší, takovej důchodce už a byl hrozně milej a mě to hlavně šlo. Když jsme dělali testy fyzický tak mi vycházelo, že jsem nadprůměrná pro tenis, naprosto výborný dispozice. Jako mě to bavilo.“

Ř: „Od 10- ti let jsi do Plzně jezdila už 2x týdně?“

„Po tom roce, kolem 9 roku jsem začla jezdit k těm trenérům dvakrát, takže jsem měla dvě hodiny tejdně s trenérem plus jeden den jsem tam jezdila na dvě hodiny na nějaký sparing. Jinak jsem hrála pořád s tátou. To jsme hráli i v zimě v rukavicích, táta vždycky šel o hodinu dřív odklidit sníh a já jsem měla rukavice, mám i fotky. A jako dítě to nevnímáš, teď bych to odmítala.“

Ř: „Dělala jsi ještě něco jiného kromě tenisu?“

„Jo basket, mamka byla basketbalistka, tak já jsem jezdila ze začátku jednou tejdně do Domažlic na basket a pak dvakrát v týdnu, do 9. třídy jsem hrála od 9 do 15-ti let jsem hrála basket.“

Ř: „S tvou výškou?“

„Vždyť já jsem byla v 6- té třídě nejvyšší ve třídě. Já jsem narostla v 11- ti na svých 162 cm, říkám, že jsem pak nevyrostla.“

Ř: „Mamka je vysoká? A táta?“

„Ne, akorát mne tenkrát tipovali, že narostu na 167. I všechno když se počítalo, tak mi vycházelo, že budu mít tak 167, ale asi tím tréninkem a tady potom jsem nevyrostla, jsem si to v podstatě udělala tady sama.“

Ř: „Od 10- ti let jsi hrála mladší žákyně za Slavii? To jsi už byla v TSM?“

„To už jsem hrála, tam jsem se dostala hned během toho prvního roku ml. zákyň do toho TSM, a taky do širší repre a v těch 12- ti do užší repre.“

Ř: „To už jsi trénovala denně na Slavii?“

„V 6. třídě už jsem tam začala jezdit 3x v týdnu, úterý, středa, čtvrtek na dvě hodiny. A tenhle režim zůstal až do devítky.“

Ř: „Mimoto jsi trénovala ještě s tátou? Já jestli jsi hrála denně.“

„Denně stoprocentně ne, protože jsem měla v pondělí a v pátek basket.“

Ř: „Jak dlouhé byly tréninky na basketu?“

„1,5hod“

Ř: „A měla jsi tréninky zaměřené na fyzickou kondici?“

„V zimě jenom ve středu a přes léto úterý a čtvrtek.“

Ř: „Takže jsi měla trénink a poté fyzičku.“

„No dvě hodiny trénink a pak fyzička.“

Ř: „A co škola, jak jsi to stíhala?“

„Ta byla dopoledne. (smích) Do 5- té třídy byly samé jedničky, protože to šlo samo. Ale pro mě byl strašně těžkej přechod z pátý do šestý třídy. Protože v šetý začly tyhle tréninky, to bylo prostě po škole do Plzně, návrat v 8, udělat úkoly a jít spát. A já jsem na to nebyla zvyklá a přeci jenom nějak ten dějepis, to už se člověk musel učit. Takže já jsem ze samých jedniček v pátý třídě, přinesla v pololetí v šestce trojku z matematiky a pak snad i z fyziky a to bylo, mě to nějak netrápilo. Ale když jsem přišla z venku domů, tak jsem měla na stole dopis, že jsem trojkařka, trojkařkou už zůstanu, jsem naprosto neschopná, hloupá, blbá a nic ze mě nebude, pak to nějak pokračovalo, ale to už se nepamatuju, já jsem si ho neschovala, jsem ho vzteky roztrhala. Od tatínka. Ležel uprostřed mého stolu psacího, a byl fakt hnusnej. Jenže tenkrát to mělo asi strašnej vliv, protože od té doby jsem měla samý jedničky. Jako tam narval do mě, jako že pokud nebudu mít samý jedničky a nebudu se dobře učit a nebudu dobře hrát tenis a nebudu dobrá v tomhle, já jsem dostávala vynadáno za blbosti, já nevím, budeš luxovat pořádně, tady máš smítko, hrozně takovej puntíkář, jako že nic nemůžeš udělat blbě. No a prostě když máš takovouhle výchovu, tak to tak prostě je a vychoval mě tak. Takže já jsem si myslela, že tak to je správně a že tak to má být a šla jsem do všeho. Nikdy si nepamatuju, že bych odchodila trénink, nikdy jsem prostě neodchodila, i kdyby mi bylo sebevíc blbě, tak jsem tam prostě šla. Nikdy jsem nevynechala nic, i kdyby padaly kroupy, tak jsem to udělala. Domácí úkol ne že bych prostě udělala blbě, to jsem nad tím radši strávila 4 hodiny, aby to bylo dokonalý, protože tak mě to táta prostě naučil a tak to muselo bejt. No hrozný, jsem se s tím vyrovnávala strašně dlouho, ale tam jsem pochopila, že ta výchova má strašnej vliv, že to je úplně strašný. Jsem se s tím snažila, že nemusíš být úplně dokonalá, že to nejde. Teď jsem úplně zapoměla, proč jsem o tom začala mluvit.“

Ř: „Jsem se ptala, co škola.“

„Jo no a pak to mělo pokračování na střední škole, kde jsem byla 4 roky premiantem třídy.“

Ř: „Kde jsi na to brala sílu a čas?“

„Tam je to, co jsem se na veřejce potom naučila přeúčit, ještě prvák druhák to nešlo, ale ve třetáku mi došlo, že takhle ten život asi nepůjde. Protože já jsem neznala nic jinýho, to byla škola, trénink, škola, spát. A takhle to bylo několik let pořád dokola. Jako ze začátku na základce to bylo ještě dobrý, to jsme měli skvělou partu, s holkama, jenže já jsem potom ztrácela čas na ně. Oni mi volali a já že nemůžu. V pátek mi táta zakazoval někam chodit, protože v sobotu turnaje, v sobotu ráno vstáváš, nikam nemůžeš, takhle to bylo na základce, to jsem nikam nemohla, že jsem byla malá, nikam chodit nebudeš. Takže to na mě měl vliv, že mě nikam nepustil, tak jsem nikam nešla a na tý střední škole, jsem jezdila v pátek domů tak unavená a vycucaná, že jsem neměla sílu někam jít. Já jsem jezdila v pondělí ráno brzo do Plzně, já tady mám příbuznou, která bydlí 5 min od gymplu tak jsem u ní byla a v pátek jsem jezdila v 7, jenže v pátek po škole trénink a vrátila jsem se stejně až v 8. A v sobotu většinou byly turnaje. Byla jsem sice bez rodičů a člověk by mohl říct, že jsem si mohla dělat, co jsem chtěla, a že jsem na ten trénink nemusela, ale když já jsem si tady přidávala ještě..,

Ř: „To jsi hrála na Slavii každý den? To ti bylo 16-17 let?“

„Ono potom ten tenis, jak jsem tady byla zraněná, tak v 16- ti jsem vypadla z TSM a do SCM jsem se už nedostala. Tím pádem jsem ztratila hodiny v klubu, takže mi sebrali hodiny, v zimě mi dali jednu, nebo dvě ze začátku, ale my jsme měli hodiny na gymplu, třikrát týdně dopoledne hodinu a půl, ale bylo nás 12 na 3 kurty. To bylo o ničem, to já nikdy nepočítala jako trénink, pořád jenom čtyřhra a hlavně ty lidi to ani nebavilo a hlavně mě dostávalo hlavně to, že ty lidi nechtěli hrát a já že jo, já jsem byla nastavená jinak, já jsem hrát chtěla, já jsem chtěla trénovat, já jsem neuměla ten trénink odhodit. Takže tam jsem trpěla i tím, že jsem nezapadla. Ti řeknu jednu historku, ten náš trenér, v říjnu v přechodným období, kdy se tenis nehrál a měli jsme dělat fyzičku, no a on byl na nějaký konferenci a my jsme měli jít na trénink s judistama. No a těch 12, respektive 11 se mnou 12 napadlo, že půjdou za trenérem judistou, jelikož judisti mají trénink jako sviňa tvrdej, to by nás bolelo úplně všechno, tak že se jim nechtělo makat, tak je napadlo, že půjdou běhat. Já jsem si říkala, že to je dobrej nápad, ale že to smrdí. No trenér jim řekl že jo, ať prostě vyběhnou školy a že jim řekl v kolik se mají vrátit, tak jsme teda jako vyšly ze školy a teď ty holky, jako kde si sednem. A já cože?! A já říkám, ty jo teď jsme měli dvě hodiny prostor na trénink, a pak sedět do čtyř hodin ve škole, apk už byla tma že jo, tak já jsem chtěla trénovat, já za to nemůžu, já jsem chtěla. Tak jsem jim řekla, že ok, ale že se chci proběhnout, jestli tam na mě počkají, ony že jo, domluvily jsme si čas. No a já se vrátila na to místo, ještě dřív a ony už tam nebyly. Přišla jsem pak druhý den do školy, na kobereček jsem musela a dostala jsem tak vynadáno, skoro mi dali ředitelkou důtku, že prostě opouštím v době tréninku tréninkové prostředí a ty vlastně jedinej člověk, kterej šel trénovat, tak z toho měl průser. Se prostě vrátily beze mě, ten judista nás měl spočítaný a já nevím, co mu tenkrát řekly, že neví, kde jsem? Nevím, proč mu lhaly. No a tím pádem já jsem byla jiná než oni, nezapadala jsem tam, tam se to potom odvíjelo, že jsem tam nebyla šťastná. S těma tenistkama my jsme se tam scházeli prvak až čtvrták a ta skupina nebyla moje, já jsem pak utíkala k atletům a to taky nebylo dobře. Já jsem prostě neuměla něco odhodit, když mi někdo řek ať to udělám, tak jsem to udělala.“

Ř: „Takže ve škole si moc kamarády neměla.“

„Na základce skvělý kamarády, všechny ve škole, to jsme měli úžasnou partu. Tam jsem se s nima snažila scházet co nejvíc to šlo i na střední. Já doteď říkám mamce, 4 roky na střední bych prostě vymazala ze svého života. To je i vidět tam nešel tenis, kamarády žádný, šťastná jsem nebyla, to nebyl čas na kluky, to mě nějak minulo. Většinou to je takový bouřlivý období, ale to mě nějak minulo, mamka mi říká, že prostě u mě asi pubertu neproběhla, anebo probíhá teď.“

Ř: „Tak to mělo asi souvislost s tím malým množstvím estrogenu.“

„Tak bouřím teď (smích), ale mě kdyby se někdo zeptal, tak já to mám i lékařsky podložený. Já jsem tehdy měla hodně podprůměrný množství ženských hormonů a naopak nadprůměrný množství kortizolu, což je stresovej hormon, extrémně a teď teda kortizol mám normál a ty ženské hormony jsou v normě, ale zvedly se takovým způsobem, jak byly nízko tak teď vyskočily, takže teď jedu. Ale jako říkám, že to je rok a půl zpátky, co to je lepší a i menstruační cyklus mám rok pravidelně. Předtím nebyl, nebo na přeskáčku. A teď čekám, jestli to bude v normálu, dál, ten metabolismu byl fakt v háji.“

Ř: „Do kdy tě ten tenis bavil?“

„Do toho zranění tý pánve. Za tou pávní jsem se snažila dostat zpátky, tak jsem ráda jezdila na turnaje ale pak už ne. Za tou pávní, kdy jsem se snažila dostat zpátky tak jsem ráda jezdila na ty turnaje ale pak už ne. V osmičce to zranění přišlo a já vím, že na střední škole už jsem mohla se začít hejbat. Ale byl tam rok pauza, takže jsem stála celou devítku. Jinak bych nemohla jít na gympl.“

Ř: „Co tě na tenise bavilo nejvíc? Co tě motivovalo – lidi, samotná hra, táta?“

„Mě bavil tenis, mě bavila ta hra. Ty lidi ne, ty lidi jsem v podstatě nikdy moc nemusela v tenisovým prostředí. Jako kdyby mě táhli lidi to jako vůbec, kamarádky možná, to jsem tam měla, na debla. Protože my jsme měli, jsem měla parťáčku, se kterou jsem hrála každý turnaj debla, tu jsem měla strašně ráda, to jsme jezdily, já jsem spala u ní, ona spala u nás. Jenomže jak já jsem se pak propadla o úroveň někam jinam, tak ona zůstala a šla jako vejš a už se mnou nechtěla hrát, nebo jsme se nepotkávaly, což bylo pochopitelný, že jo. A tím pádem já jsem tady ztratila ty své kamarádky a už prostě já jsem tam neměla za kým jezdit, já jsem tam jiný lidi neznala, ty už byli spárovaný a hlavně jsem v podstatě nikdy na tom turnaji dlouho nebyla, když to tak vezmu, tak jsem tam ten rok potom byla 3 hodiny, já už jsem tam nechtěla čekat ani na čtyřhru, já se pak přiznám, že na začátku, já jsem byla zvyklá, že na turnaji strávím tři dny, to chtělo věci na první zápas, kalhotky, ponožky, tričko, vždycky plná taška a teď se tomu směju, ale já když jsem si pak balila věci, tak jsem řekla dvě trička stačí, dvoje ponožky a už jsem tam jela s tím, že prohraju. Já jsem tam jela s tím, že no já už jsem dokonce psala i zprávu, že v pět jsme doma. Už prostě, já už jsem šla na kurt s tím, že prohraju. Ono zabalit si věci na jeden zápas je už vrchol všeho. Mě

totiž pak přestalo bavit to, že jsem přijela a vybalovala jsem to, pak jsem v pátek zase balila a za pět hodin zase vybalovala a ono tě to přestane bavit, když to děláš dvacetkrát.“

Ř: „Ta podstata toho tenisu co tě dřív bavila, tě už nebavila. Co tě tedy hnalo trénovat natolik dál, že došlo až k poruše metabolismu?“

„No to je dobrá otázka. Já nevím, já jsem chtěla zpátky, já jsem chtěla zase vyhrávat, chtěla jsem za těma holkama tam vejš nahoru a myslela jsem si, že tím, že budu běhat 30km a plavat 3km a, já jsem totiž, já teda takhle, já se strašně ráda hejbu, mě to zůstalo, mě spíš musí někdo zarazit, teda teď už jsem se to naučila, že asi 6 hodin denně nebude optimální. (smích) Ale to, teď už to na sobě poznám, to jako vrátit se zpátky to ani náhodou, ale prostě já jak mi sebrali ty tenisový hodiny a mě úplně drásalo nervy, že ta moje kamarádka, třeba ta moje deblová kamarádka, že trénuje, a ta byla z jiný rodiny. U nás byly hrozný problémy, jako na jednu stranu táta mi věnoval hrozný čas, peníze, strašně moc, zadlužil rodinu ještě teď a my jsme na to jakoby nikdy neměli prostředky finanční, nevím kde to bral asi cucal z prstu. A ona na tom byla líp a já jsem jí pak začla strašně závidět, protože ona tam byla a trénovala dvě hodiny dopoledne, dvě odpoledne a takhle každý den a já jsem jí to jakoby v podstatě strašně záviděla, že ona může trénovat a že šla nahoru a já jsem pak jakoby ty hodiny vůbec neměla, mě se stalo, že jsem hrála jenom toho debla ve škole a pak už jsem neměla vůbec nic. Co jsem si třeba nesehnala sama nějaký sparing, ale to jsem si zase musela zaplatit, peníze pak ale nebyly, takže jsem nemohla chodit kvůli penězům. No ale bez tréninku to nejde, no a já jsem si aspoň myslela, že když se budu udržovat aspoň fyzicky, že to půjde, ale pak už jsem byla naštvaná z toho, že v podstatě jsem jakoby dřela, ale dřela jsem jiné sport, že jo. A ten cit tam nebyl a ten cit tenisovej tam nebyl a mě prostě dostávalo že já dřu ale je to úplně k ničemu, jenomže já to pořád nechápu, to se přiznám, že tohle pořád nechápu, že jakoby jsem dřela dál, že mě nikdy nepotopilo to, že dřeš a že to nikam nevedlo. A právě potom jsem jakoby zkusila první závod ve svých 19- ti, běžeckej a tam jsem skoro předběhla reprezentantku v běhu do vrchu, tam na mě všichni koukali, úplně neznáměj člověk, jako co to je. Tam jsem se jakoby začla, nebo jsem si uvědomila, že aha ta dřina nebyla třeba tak zbytečná, ale na něco jinýho, prostě. No a to jsem si řekla tak to konec, já už tu raketu vidět nechci, to mě přivedlo akorát do pekel a začla jsem běhat.“

Ř: „V těch 17-ti letech, kdy ti přestali dávat hodiny, už jsi neměla žádného trenéra?“

„Ne já od těch 17- ti trénuju úplně sama, což obdivuje úplně každěj a já to mám i teď, mě se každěj ptá, jako kdo mě trénuje a já jim říkám, že si píšu tréninky sama. A já mám už i problém, že už to asi ani neumím, jak od těch 17- ti trénuju sama, tak já už asi neumím poslouchat. Nebo někdo mi to napíše a já si to pak změním podle toho, jak si myslím, že to je správně. A vím, že teď to jakoby někam vede, a teď musím říct, že hodně mi dala škola, protože ty knížky a přečetla jsem hodně sportovních knížek o tenise, o běhání, o tréninku, tak ty mi strašně otevřely hlavu, četla jsem ty chyby, co jsem dělala. A jakoby strašně škola mě v tomhle pomohla, i biochemie, fyziologie člověka, tak když jsem konečně přečetla, jak to funguje, tak mi to strašně otevřelo oči no a zjistila jsem si tam, přečetla i ty hormony. To co jsem tenkrát slyšela od doktorů, tak teď si o tom přečteš a ty články co psaly ženský vytrvalkyně, jak přestali menstruovat, protože bylo přetřénovaný, ten organismus to nezvládal, a že když ta ženská nemenstruuje, tak nemůže podávat nějaký výkony. To jako mi tenkrát asi nedocházelo.“

Ř: „Volnej čas si neměla žádný, to už jsi říkala. Kdy tě napadlo, že s tím skončíš poprvé?“

„V těch 17- ti když jsem chtěla skončit a tatínek mi řekl, že mě vyhodí z baráku.“

Ř: „To jsi k němu normálně přišla a řekla: Tati, já chci skončit.“

„Jo, že už hrát nechci, že chci běhat.“

Ř: „Co na to říkal v těch 19-ti, kdy jsi doopravdy skončila?“

„No rok se mnou nemluvil. Vidiš, to jsem ti úplně zapoměla říct, u nás bylo rok dusno, tím způsobem, že my jsme se vyhýbali sobě navzájem, jako tak že on se vyhýbal mně a já jemu, my jsme spolu rok nepromluvili a já jsem začla jezdit na závody běžecký s mamkou, on se mnou ani jezdit nechtěl. A já jsem ho sebou ani chtěla. To trvalo asi rok a asi po roce přišel s tím, že pojedje taky, tak jsme na něj koukaly s otevřenou pusou. Nevím, pak teda jako s e s tím smířil a je to asi 4, za dva roky nebo možná za tři, už přišel s tím, že, jak to řekl: „ No pojedješ na ty družstva, nebo je tam nějaký běžeckej závod?“ Víš co, že už prostě tam dal dopředu to běhání, že to otočil a už věděl, že když tam bude závod, tak že pojedje běhat, a že když tam nebude, tak možná pojedje na tenis. Že on už si to jako v tý hlavě obrátil. Ale rok to byl jako takovej, to nevím jak popsat, ale zkus si rok vyhýbat v bytě otci, ale jde to tím způsobem, že si neřekneš dobrý ráno tak.“

Ř: „Jak se táta choval do té doby třeba při zápasech? Jaký byl?“

„Tatínek je pořád stejnej a to znamená, že to byl rodič cholerik, vztekloun, trhal ploty, nadával, a když jsem prohrála, tak cesta s ním domů byla strašná. Hrozně to prožíval.“

Ř: „To ti nevadilo?“

„Já nevím, ale začlo mi to asi vadit až po tom. Ale víš co, já jsem moc neprohrávala, takhle to bude. Když to tak vezmu, tak já jsem do těch 14- ti neprohrávala, takže tam nebylo moc to. Jako nadával vždycky, dokonce i ten jeden zápas to bylo asi ve 13-ti přišel na tu lavičku, dal mi facana a já jsem ten zápas pak vyhrála, ale táta jakoby byl, toho si dávali do mobilu jako vznětlivý, táta je jako agresivní. Dokonce to je trošku ze soukromý, já jsem v těch 13- ti vlastně na svém vrcholu prohrála s tou deblistkou, mojí kamarádkou, s kterou já jsem nikdy neprohrála a tatínek, vždycky jsem byla lepší a já jsem s ní byla na turnaji a hrály jsme 7:6, 6:7, 6:7 a hrály jsme 4,5 hodiny. A já jsem prohrála a byl a jsem tam bohužel s mamkou na turnaji, což byla výjimka, já to říkám, jako protože většinou jezdil táta, jestli jsem s ní jela 1-2x na turnaj no a máma mu to asi zavolala, tenkrát a náš tatínek to nemohl převzít přes srdce, v mladších žákyních pozor, to byly mladší žákyně, nebo starší to je jedno, to je hrozná představa. Tatínek se doma opil, a on když se opije tak je agresivní, takže jsme přijely domů a už jsme viděly, že je zle. Jako naši by se normálně nehádali, vždycky se hádali kvůli mně a tenisu. Jakmile jsem prohrála tak táta to nemohl přenést.“

Ř: „Takže mamka tě podporovala?“

„Jo ta mě podporovala, ta v těch 17- ti potom byla se mnou ale proti tátovi to nešlo, to by nás vyhodil obě.“

Ř: „Co v těch 17- ti, když sám viděl, že na tom nejsi dobře. Upřímně tomu pořád nerozumím.“

„To asi nechápe nikdo. Víš co, tam asi bylo to v těch 17-ti, že jsem potřebovala dodělat ten gympl a já jsem byla v tenisový třídě nebo skupině. Já bych musela skončit s gymplem, nebo přejít na jiné, a když jsme tam byli bráni jako sportovci, tak jsme tam museli vykazovat, museli jsme hrát kraj, ten byl povinný. Jakoby a ono v těch 17- ti seš ve třetáku a to jsem chtěla už dodělat, takže to bylo asi proč, ještě jsem mohla jít do béčka, ale to se mi asi nechtělo z té třídy, i když jsem tam těch kamarádů moc neměla. My jsme byli taková, protože tam měli všichni ten sport jakoby, všichni nebo většina si našla ten čas volnej na zábavu, ale my všichni jsme i plavci měli dvakrát denně tréninky, takže jsme byli taková třída, že jsme se nescházeli, protože nikdo neměl čas. A potom paradoxně ve čtvrtáku půlka nechávala toho sportu před maturitou, to bylo hrozný, to byl strašný úpadek.“

Ř: „Takže v těch 19-ti si přišla, řekla si, že končíš, táta s tebou rok nemluvil, mamka byla v pohodě, a ty jsi začala běhat. Takže ten čas, co si dřív věnovala tenisu a běhání si začala věnovat pouze běhání.“

„Jo, a já jak jsem na tom byla psychicky špatně, tak já to běhání teď miluju, protože mě, víš co, lidi proč choděj běhat, protože je to psychicky uvolní, endorfiny přijdou, tak já jsem se vzteky nebo beznadějně chodila do lesa vyběhat, jako vyventilovat, ale pak jsem pochopila, že tím vlastně i trénuju, že se uvolňuju, ale i trénuju. Já jsem nezačla běhat, protože bych chtěla trénovat, ale já jsem se chtěla odreagovat. A tam začla ta láska. A myslím, že mě to běhání zachránilo v podstatě jako život. Já bych jinak šla skočit někam ze skály. Ne fakt já jsem na tom byla dost blbě. Jako příznám se, že takový úvahy tam byly, jsem na tý skále i jednou stála.“

Ř: „To bylo v těch 19- ti?“

„No po matuře, protože to bylo strašný. To bylo takový, že prostě já jsem nemohla nic, křičet, to bylo prostě mě bylo blbě 365 dní v roce a nemohla jsem nic. Teď ty kamarádi ze základky se rozprchlí všude možně, ty už jsem moc neznala a je pravda, že to většinou ty holky začaly chodit s klukama, takže jsem jí napsala a ona: „Já nemůžu, Michal přijede.“ Tak to už ti taky moc nepřidá a teď prostě kolem mě nikdo. Kamarád ze střední, ty jsem si moc nevytvořila, ty ze základky ty mi utekli, čtyři roky pryč prostě a před sebou vejšku a to jsem ještě nikoho neznala. Takový prázdno kolem mě.“

Ř: „V těch 14- ti letech, ty jsi říkala, že jsi měla ideální parametry pro tenis. Před tím zraněním pánve, si ale netrénovala tolik, aby si byla přetrénovaná?“

„To jako vůbec, to musím říct, že...“

Ř: „Víš, proč to zranění přišlo.“

„Tam to bylo, protože já jsem tam přestala jíst trošku, já jsem totiž jakoby vyrostla, byla jsem v podstatě mladší, dá se říct a rychle jsem vypsěla a to se mi jako asi nelíbilo. Tak jsem omezila jídlo, ne nějak extrémně, to nemůžu říct, ale asi na to tak jsem trénovala, tak to asi bylo dost.“

Ř: „Takže to si nechtěla vyrůst ještě víc, tak jsi moc nejedla.“

„To byl takovej počátek. Tam jsem jako i to zhubla hodně, a jako úplně to, nebyla to anorexie, ale na ty tréninkový dávky to bylo moc.“

Ř: „Týkalo se to i toho zranění zad? Nebo jen pánve?“

„No já bych řekla, že i s těma zádama to mohlo mít souvislost, protože já jsem to omezila někdy kolem těch 14- ti a to byl následek toho, že jo když rosteš, a nemáš výživu, tak ty svaly a kosti. Takže ty záda no a tohle už se tam podle mě muselo tvořit taky, to už byla podle mě jen otázka času, kdy to přijde. Ale jako myslím, že ten vliv na to zranění tam měla strava. To jako si budu vyčítat. Ale proč, to už se mě taky někdo ptal. Máma nadává do teď, protože v podstatě za to může paní V. No to bylo na jednom turnaji, to si pamatuju dodneška. Táta seděl tak jako tady sedíme my, tady seděla paní V., tady táta a bavili se spolu a já jsem tehdy byla nějak hrozně blízko, oni o mně nevěděli a teď jenom co si pamatuju z toho rozhovoru tak ona prostě paní V. řekla jednu takovou krásnou větu, jako že jsem tlustá. A jak je to možný a že prostě to je špatně. Víc jako nevím, mně stačila ta jedna věta a to tý holce asi stačí. Tam od tý doby se to zvrtilo.“

Ř: „Upřímně, když tě teď vidím, tak si nedokážu představit, že by jsi byla tlustá.“

„Já jsem nebyla tlustá, ale byla jsem svalnatá, protože táta je spíš takovej sprinter, on má krátký svalový vlákna. Prostě je svalnatej, já jsem byla po něm a proto mi ten tenis šel, rychlý nohy, já jsem byla nejrychlejší a jenže paní V. plácla tady to.“

Ř: „Poslední otázka. Lituješ toho, že jsi skončila s tenisem?“

„Ne. Mě jenom co jediný mě na tom mrzí je, že vím, že jsem si tohleto udělal sama.“

Ř: „Myslíš, že to byla tvoje chyba? Jak to vypadalo v tom TSM? Měli jste výživového poradce, trenéra, který se vám věnoval?“

„No jakoby vyloženě já jsem nikdy neměla, že by táta platil trenéra, který se věnoval jenom mně. V tom klubu, a já jak jsem byla v tom TSM, tak já jsem měla právo na dvě hodiny tréninku týdně individuál, on musel někam do toho svýho rozvrhu dát to, že se mi bude dvě hodiny v týdnu věnovat, díky tomu, že já jsem byla v té reprezentaci. Těm ostatním, co byli v klubu, ale nebyli tak vysoko, tak těm rozvrh třeba dělal, ale měli míň hodin a nemusel jim dát individuální hodinu.“

Ř: „Měla jsi někdy vztah s tím trenérem? Nebo celkově s vedením v klubu. Když trénuji, tak mám vztah s těmi dětmi, bavím se s nimi o tom, jak jde škola, a tak dále.“

„To tady nikdy neprobíhalo, já upřímně když jdu kolem tý Slavie tak mi naskakuje husí kůže, já jsem ten klub neměla nikdy ráda, tam nikdy neprobíhala přátelská atmosféra, nebo že by se po tréninku šlo někam sednout, nebo, to tam bylo vždycky takový, že si každý všechno záviděl: tenhle měl peníze, a tenhle měl tohle. Tam byla taková závist, a o Slavii se to vždycky vědělo, a já jsem to tam vždycky cítila a já jsem to pak začala dělat jako oni, odtrénovat, zmizet, nazdar. A jako vztah s trenérem, nikdy se mně nezeptal co škola, prostě si odbyl tu svoji hodinu. Tam byla hrozná chyba toho, že do mých 12- ti tam byl ten Š., ten pak odešel do Prahy a ten měl jinej přístup, ten byl takovej přátelskej a ten se jako i ptal, jaký půjdeš turnaje, jak se ti hrálo, co škola. Takže ten měl jinej přístup, ale já jsem byla malá a to už si moc nepamatuju, ale pak právě přišel, ono to bylo taky tím, že Slavie tam dala klučinu, kterému bylo 26, ten jakoby začínal, ten se vůbec neuměl sžít s tím dítětem, ten si to jenom odtrénoval a šel. Ten měl pak to TSM no.“

Ř: „Takže to jsi měla ty dvě hodiny individuál s ním a pat tréninky ve skupině?“

„Tam byli tři trenéři, byli jakoby tři kurty a na každým tom kurtu byl trenér a oni buď dohlíželi na ty dva, co tam hrajou a většinou na ty čtyřce byly ty individuální hodiny.“